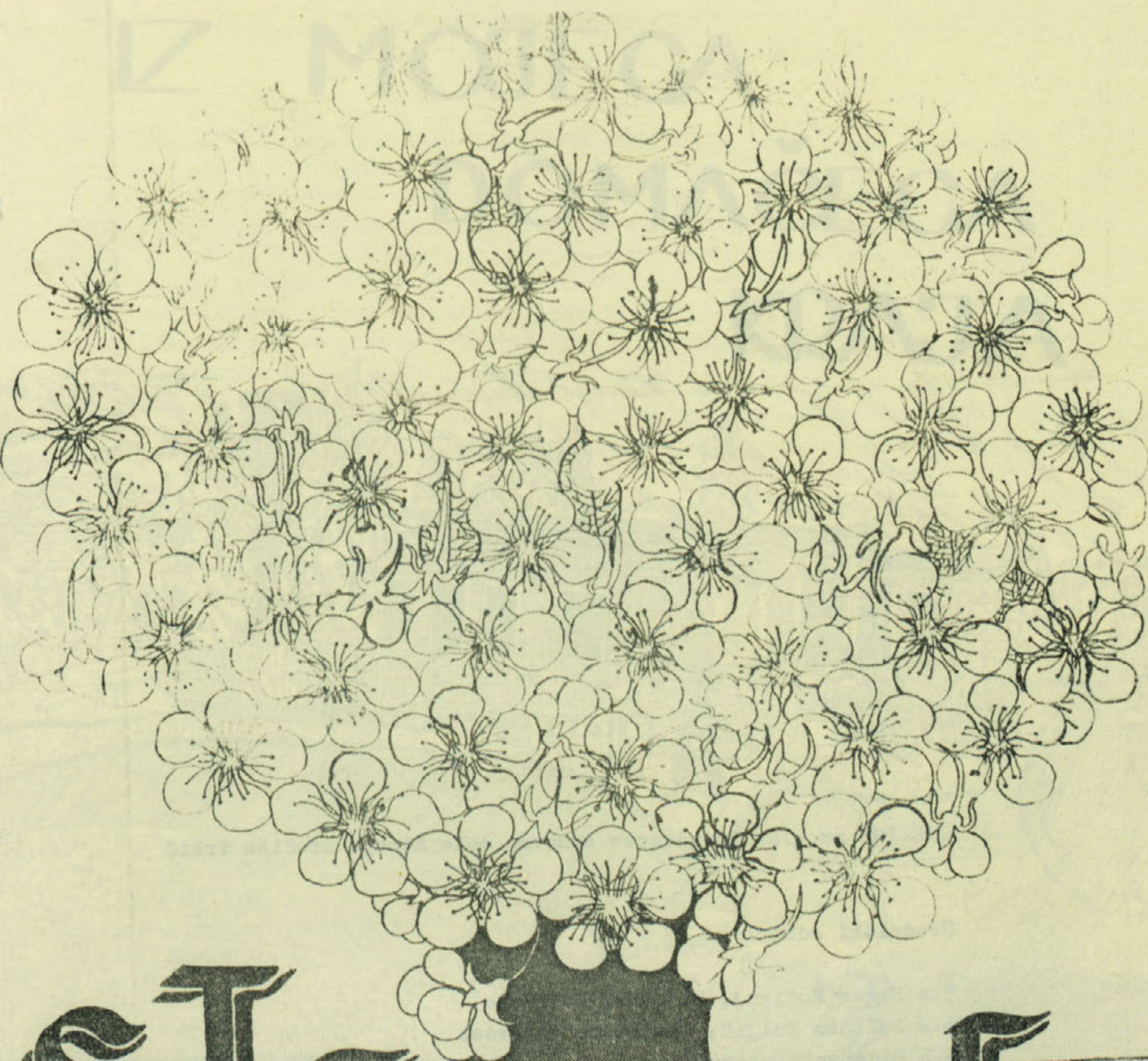

STEZICE so glasilo učencev osnovne šole heroja Bračiča Tržič

Uredniški odbor:

5.a Marko Ručigaj, b) Janez Valjavec

6.a Boštjan Kuljič, Vladimira Erjavšek

6.b Milena Fornazarič

6.c Barbka Ovsenek, Smilja Brkljač, Beti Praprotnik

7.a Majda Radon

7.b Tomaž Madjar

8.a Marjana Ribič, Janka Opalički, Marija Ulčnik, Darjo Plesničar

8.b Janja Justin

Likovno opremo pripravil akademski slikar Kamilo Legat

Mentorji: učitelji slovenskega jezika od 1. do 8. razreda

Tehnično delo so opravili: Francka Markič in člani uredniškega odbora

Naslovna stran: Marko Ručigaj, 5.a razred

Tiska Delavska univerza "Tomo Brejc v Kranju

Naklada 600 izvodov

IZ MOJEGA DOMAČEGA KRAJA

O BISTRICI, MOJEM KRAJU

Ob oski poti, ki pripelje skozi stari del Bistrice izpod sv. Jurija, stojijo še nizke kmečke hišice, prislone v breg sadovnjakov. Ob cesti na Brezje so zrastle še nove hiše, posebno v zadnjih letih je povsem pozidan predel med zgornjo in spodnjo cesto. V tem delu je le še nekaj kmetij; najbolj znana je Česnova, kjer naša mama še dobiva dobro kravje mleko. Tudi obseg te kmetije se iz leta v leto manjša, ker je pretežni del polj in travnikov, ki so spadali k njej, že pozidan. Nižje ob cesti je še nekaj visoko pritličnih hiš, s malč večjimi vrtovi, še dalje, posebno nad temi hišami, pa se v precej strm breg naslanjajo nove pritlične hišice. Vse so že naseljene in novi Bistričani se trudijo, da bodo čim lepše uredili okolje: zasajajo drevesa, okrasno grmičevje in cvetlične gredice. Preko ceste je v lepem zelenem okolju sezidana naša nova šola, nižje od nje pa je že montirano dvigalo, kjer na danes še ravnem travniku nameravajo zgraditi več stolpnic. Severno od šole so v zaporedju sezidane atrijske hiše, ki tudi že dobivajo nove stanovalce.

Anton Umek, 6.o razred

NOVI BLOKI V BISTRICI

Naselje Bistrica je doseglo zadnje čase velik uspeh. Dobilo je veliko novih blokov. Bloki imajo štiri nadstropja in pritličje. V enem izmed teh blokov stanujem tudi jaz. Stanujem v tretjem nadstropju. Stanovanje je veliko in svetlo. Vsa stanovanja imajo balkon in centralno kurjavo. Ljudje so s svojimi stanovanji zadovoljni.

Pred blokom imamo prostorno dvorišče, za blokom pa travnik. Nekateri bloki so še v izgradnji.

V izgradnji so tudi še stolpnice. Upam, da bo še nadalje rastlo naselje Bistrica in postalo mesto.

Nataša Medved, 6.o raz.

BISTRICA RASTE

Pred nekaj leti je tako lepo Bistriško polje, kjer so bile njive, posejane s žitom, krompirjem, po dolgem presekala nova avtomobilska cesta. Z novo avtomobilsko cesto je bila pretrgana stara cesta, nekoč glavna cesta Tržič - Bistrica. Z naraščajočim avtomobilskim prometom so zgradili novo cesto, oziroma razširili staro, od bivše železniške postaje do današnje Deteljice in naprej do ceste Bistrica - Kovor. Ker pa je zelo primanjkovalo stanovanj, v Tržiču in okolici pa je bilo že vse pozidano, se je gradbena dejavnost razmahnila na področje Bistrice, kjer je bilo še dovolj prostora. Ob novi avtomobilski cesti so zgradili bencinsko črpalko in restavracijo, vzporedno se je začela gradnja stanovanjskih blokov, v Ročevnici pa so začeli graditi stanovanjske hišice.

Ko so bili zgrajeni prvi bloki, se je pokazala potreba tudi po trgovini. Najprej so jo zgradili v starem delu Bistrice, nato pa še pri Deteljici.

Prve bloke je začelo graditi gradbeno podjetje SGP Tržič. Z naraščanjem števila prebivalcev v blokiih in z ureditvijo sodobnih cest je bila v Bistrici zgrajena tudi sodobna šola, ki jo je zgradilo SGP Tržič. Ker pa je v novih sodobnih stanovanjih veliko mladih družin, kjer sta zaposlena oba starša, je v gradnji tudi otroški vrtec, ki ga gradi SGP Tržič.

Veliko Bistriško polje je danes že dobro pozidano s stanovanjskimi bloki, gradijo pa se še vedno novi, in nekateri ljudje ta predel imenujejo novi Tržič.

Z ureditvijo in asfaltiranjem vseh lokalnih cest je Bistrica dobro povezana z avtobusnim prometom v vse smeri. Ker pa gradbena dela še niso povsod zaključena, tudi okolica novih stanovanjskih blokov še ni popolnoma urejena.

Bistriško polje je odprto proti jugu, kjer je na eni strani Kriška gora, na drugi pa Dobrča, vendar sta dovolj narazen, da je tukaj veliko sonca.

Od skromnih začetkov gradnje nekaj stanovanjskih blokov in zasebnih hišic je tu nastalo veliko novo naselje Bistrica, ki pa še vedno raste.

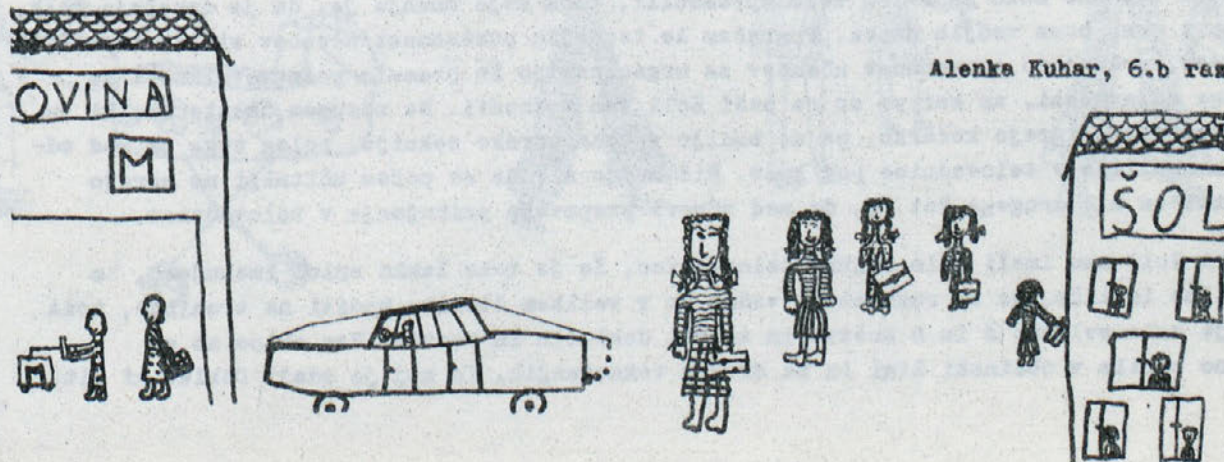
Tatjana Rozman, 8.b raz.

ŠOLA DANES IN JUTRI

Danes, ko govorimo o atomski dobi, se svet vse hitreje spreminja. Tako tudi človek v znanosti in tehniki zelo napreduje. Spreminja naravo, jo izoblikuje in izkorišča njene nove vire.

Ravno tako se spreminja tudi v šoli. Učimo nove učbenike in spreminja se način učenja. Tako, kakor delavci v tovarnah, pisarnah, se moramo tudi v šoli navaditi na nove spremembe. Učitelji in učenci smo vsi bolj obremenjeni z učenjem in novimi metodami učenja. Prav gotovo se bo to čez pet ali deset let spremenilo. Takrat se bodo otroci učili s pomočjo televizije, z računalniki in drugimi pripomočki. Tudi naša šola bo dobila takrat nove pripomočke, ki bodo omogočali učencem, da se bodo veliko hitreje in lažje učili. To bo seveda zopet koristilo človeku, saj bo več znal ter bolje in lažje delal.

Alenka Kuhar, 6.b raz.

PAZIMO NA NAŠO ŠOLO!

Tržič je majhno mestece, ki pa že ima svoje predmestje - Bistrica. Bistrica je v zadnjih letih zelo napredovala. Dobila je več novih blokov in šolo. Ta šola je za nas učence nekaj posebnega. Še nihče prej ni videl tako velike in prosterne šole, velikih, svetlih razredov in telovadnice, ki je čisto nekaj drugega, kot je bila telovadnica v stari šoli.

Kaj pa za naprej? Bomo na šolo še tako pazili, kot nanjo pazimo sedaj? Želim si, da bi šola ostala čim bolj ohranjena, saj nismo mi edini, ki hodimo v to šolo. Za nami bodo hodili še dolga leta drugi učenci.

Zato na novo šolo pazimo, čim manj razgrajajmo, ne dotikajmo se predmetov, ki se hitro pokvarijo, skrbimo za okoliš šole, predvsem pa za čistočo jedilnice, saj je včasih taka, da se morajo čistilke precej truditi, da jo spravijo v red.

Zato še enkrat: "Pazimo na našo šolo!"

Barbara Ovsenek, 6.c raz.

LAHKO BI BILO ŠE BOLJŠE

Pri nas mora osnovno šolo obiskovati vsak otrok, ki je star 6 ali 7 let in jo mora obiskovati osem let. Že skoraj odrasel, s primerno izobrazbo, zapusti osmi razred in se odloči za življensko pot, ki si jo je sam izbral in na katero ga je vseh osem let pripravljala šola. Vsi prosvetni delavci se trudijo, da bi čim bolj zreli ljudje zapustili šolo in da bi jih za nadaljnje šolanje in življenje čim bolje pripravili.

Današnja šola je mnogo naprednejša od tiste pred drugo svetovno vojno. Predvsem je velika sprememba v tem, da ni več telesne kazni, saj se le poredko zgodi, da kdo dobi zaušnico. Učenje in snov je mnogo zanimivejša, saj je za vsak razred strokovno izbrana in se je učenci ne učijo le za ocene, temveč jim koristi tudi v zasebnem življenju. Učenje je olajšano tudi z mnogimi pripomočki in dejavnostmi. Naj naštejemo le nekaj primerov: pri pouku kemije delamo poizkuse, pri gospodinjškem pouku kuhamo, gledamo filme, pri tehničnem, pouku pa izdelujemo razne izdelke in se učimo prometno vzgojo.

Marsikaj pa na žalost na naši šoli tudi pogrešamo, kar pa je povsem razumljivo, saj obiskujemo novo šolo šele pol leta in bo dobila vse ustrezne učne pripomočke šele z leti in gotovo se bodo le-ti do tedaj že izpopelnili.

Lahko bi osnovno šolo še zelo, zelo spremenili, toda moje mnenje je, da je današnja šola, vsaj pri nas, brez večjih napak. Pogrešam le tesnejšo povezanost učencev višjih in nižjih razredov, premajhno sposobnost učencev za organizacijo in premalo poštrevnosti za športne dejavnosti, za kar pa so na naši šoli vse možnosti. Ne razumem nekaterih, ki na primer dobro igrajo košarko, pa ne hodijo v košarkarsko sekcijo, poleg tega pa med odmori kar silijo v telovadnico pod koše. Nič čudno ni, da se potem učitelji ne morejo odločiti za nič drugega kot to, da med odmori prepovejo prihajanje v telovadnico.

V stari šoli smo imeli zelo majhno telovadnico, če je tako lahko sploh imenujemo, in polovično igrišče, pa so rokometaši vedno in v velikem številu hodili na treninge, toda bile je ustanovljene A in B moštvo, in to pri dekletih in fantih. Vse ekipe so se uspešno borile v občinski ligi in na drugih tekmovanjih, In kaj je sedaj? Deklet ni niti

nití za eno dobro ekipo, fantov pa komaj toliko, da se na treningih lahko igra, pa še to zelo poradko. To je vsekakor velika napaka učencev, ki imajo za šport dovolj možnosti. V bodoče se bodo morali učenci mnogo bolj truditi, kajti le s trudom se nekaj doseže, profesorji pa bodo tudi radi volje sodelovali pri naših dejavnostih.

Emiljan Josef, 8.a raz.

SPREHOD PO BISTRICI

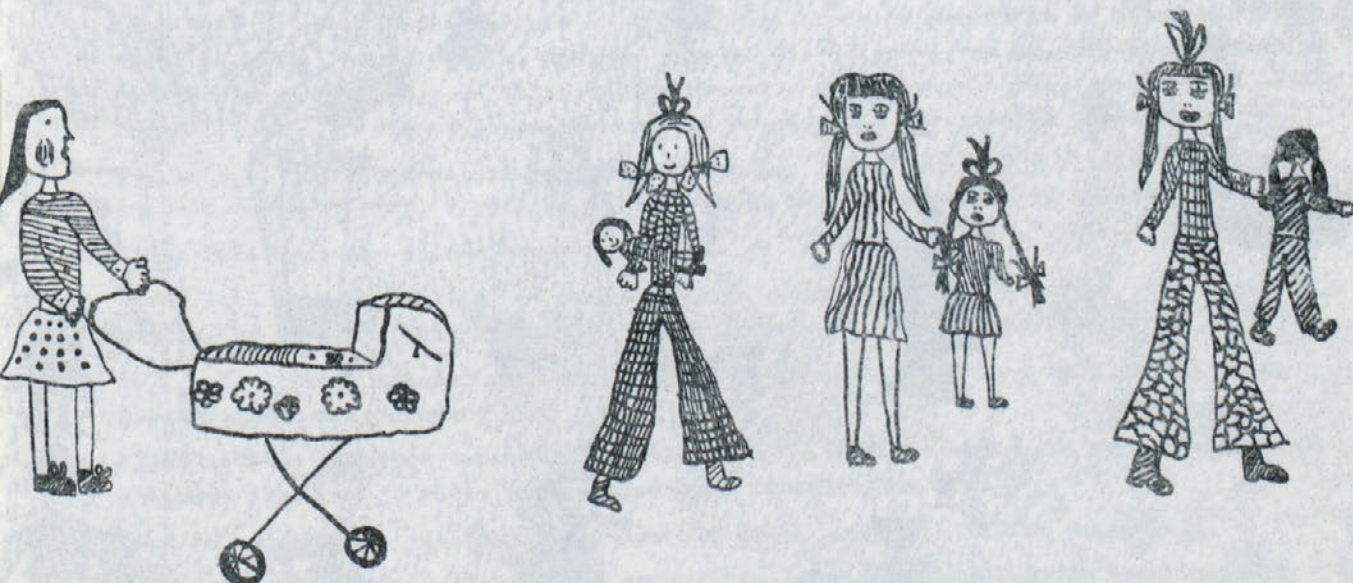
Sobota. S prijatelji grem v kamnolom. Vračamo se po cesti nad Ročevnico. Pot ni dolga. Lepo se vidijo vse hiše s šolo, bloki in travnikom. Jasno vidim očeta, ki zunaj dela in me išče. Naprej po cesti pridemo do drugega kamnoloma, kjer voda že spodkopuje skale in pesek, ki se bo vsak čas zrušil pred hišo pod kamnolomom. Matjaž se spomni: "Pojdimo v Ročevnico vozit cross!" Predloga mu ne zavrnem. Hitimo proti domu. Ne opazimo hiš, ki izginjajo za nami, ne dreves, ki cvetijo. "Potem pa vask na svoj dom!" reče Istok. "Dobimo se pred trgovino!" mu odgovorim.

S kolesi pridrvimo do trgovine in zbrani se odpeljemo v Ročevnico. Vozimo se mimo montažnih hišic, lepo urejenih vrtov, kostanjev in potoka, ki žubori. Na vrhu, tam, kjer so tekmovanja v moto-crossu, vozimo naš cross s kolesi. Drvimo po bregu, poganjamo, zaviramo, skačemo in tekmujemo med seboj, toda ne opazujemo pokrajine, ki nas obdaja.

Kmalu se naveličamo. Jaz grem domov po žogo in nato igramo nogomet na travniku ob šoli. Medtem opazujemo metulje, ki sedajo na rože, se sončijo in letajo sem ter tja.

Napóčil je čas kosila in razšli smo se. Skozi okno sem gledal črne oblake, dež je začel padati in lepega dne je bilo konec.

Anton Umek, 6.c razred

Sijalo je sonce. Napotila sem se po cesti proti sosedovim. Sklenila sem, da obiščem Antonijo Goltez, po domače Stefančevo mamo.

Vstopila sem. Sprejela me je prijazna, vesela ženica. Prosila sem jo, naj mi pripoveduje o svoji mladosti in o preteklosti.

"Rodila sem se leta 1877. Doma smo imeli kmetijo," prične pripoved in zasanjano strmi v daljavo. "Življenje je bilo trdo, zato sem že s sedmimi leti odšla služiti. Nekaj let sem hodila v šolo, ker pa je bilo vedno dovolj dela na kmetiji, za šolo ni bilo časa. O, takrat nismo živeli tako, kot sedaj. Jedli smo repo, pa zelje, polento. Trdo smo delali, da smo se lahko prehranili. Pri hiši smo bile same ženske, poleg očeta, seveda. Zato je bilo življenje še težje. Včasih je bila velika revščina, lakota. Pravili so, da je v Bistrici nekoč pomrlo od lakote šest ljudi, veliko, saj je Bistrica štela le deset hiš. Po vojni je vse drugače. Hrane v izobilju.

Leta 1963 sem odšla na operacijo oči. Danes vidim dobro, le na desno oko bolj slabo. Ko sem bila v bolnici operirana, se je zdravnici zlomila igla, zato mi je del igle ostal v očesu. Začel se je gnojiti. Nisem vedela, da imam iglo v očesu, dokler mi nekega dne ni prišla skozi usta ven. Zacelilo se mi je tudi oko in danes preberem vse časopise, televizijo pa gledam do pozne ure. Drugače sem kar zdrava, le noge me ne držijo, ker sem jih zlomila v kolku. Prebolela sem išijas, pljučnico, drugače pa z mojimi 97 leti kar gre," se zadovoljno zasmeji Antonija Goltez.

Milena Fornazarič, 6.b

TURISTIČNI PROSPEKT TRŽIČA

Na zemljevidu je Tržič le majhno mestece ob Tržiški Bistrici in Mošeniku, stisnjeno v dolinico med Dobrčo, Firmanci in Kriško goro. V zadnjih letih se je Tržič še razpo-
tegnil in povečal. Posebno hitro se razvija novo naselje v Bistrici, kjer je zgrajena
tudi naša nova šola.

Če pogledaš na Tržič z Bistrice, ki je že nekoliko višje, izven kotline, se ti zazdi
zelo zanimiv. Stari del mesta so le enolične hiše, med njimi molita v zrak cerkev in
nova stolpnica. Na severni strani se začenjajo Firmanci. Na nižjem gričku, ki se Pi-
rmancev drži, stoji stara graščina, ki je bila že velikokrat predelana. V njej so živeli
grofi Paradeiser, maršal Radetzky, tovarnar Gassner, sedaj pa je v popolnoma prenovljeni
graščini vrtec. Ta grič Tržič tudi razdeli na Ravne na levi in Cankarjevo cesto na desni.

Tržič je poln raznih zanimivosti. Ostanek še starega Tržiča je Kurnikova hiša na Can-
karjevi cesti. To je rojstna hiša tržiškega pesnika Vojteha Kurnika. V hiši, kjer je
urejena značilna črna kuhinja, je zdaj muzej.

Ostanek iz davnine najdemo v Tržiču še v cerkvi sv. Jožefa. Tu so odkrili renesančni
strop iz leta 1698. Tak strop so odkrili še v cerkvi sv. Jurija nad Bistrico. V cerkvi
v Seničnem pa so restavrirali poznogotske freske.

Zelo zanimiv je tudi obisk tržiškega muzeja. V njem so predstavljeni razni poklici, zna-
čilno za Tržič že leta nazaj. V mnogih sobah so razstavljeni izdelki in orodja usnjarjev,
kovačev, čevljarjev in tkalcev.

V zgornjem nadstropju, ki je posvečeno NOB, so razstavljena glasila in časopisi izmed
vojne. Razstavljenega je tudi mnogo slikovnega gradiva. Ena izmed sob pa je opremljena
s starim pohištvom iz renesančne dobe.

V naši galeriji, v paviljonu NOB, pa je vedno kaka zanimiva razstava.

Mnoge bi zanimale tudi naravne znamenitosti Tržiča in njegove okolice. Predvsem je v
tržiški okolici precej gorskih postojank. Med njimi so večje: dom pod Storžičem, znan
po tragediji iz leta 1936, ko je plaz zasul devet planincev; koča na Kofcah, kjer se
vse leto pasejo krave; koča na Zelenici, kjer je veliko smučišče, hkrati pa je nekoliko
niže nahajališče kozorogov; koča na Kriški gori, koča na Dobrči in še nekaj manjših.
Mnogi pa bi šli do Jelendola, kjer je nahajališče jelenov. Tam še zdaj stoji graščina
barona Borna. Med potjo se lahko vsakdo ustavi v Dolžanovi soteski, znanem nahajališču
fosilov. Nekoliko višje v gozdu pa stoji že razpadajoča partizanska postojanka.

Kampisti bi svoje šotore lahko razpeli v campingu v Podljubelju. V bližini je tudi
čudovit Tominčev slap. V okolici Tržičja je še nešteto možnosti za islete.

Če pa koga zanimajo prireditve v Tržiču, bi še te naštel.

Vsako leto vlečejo Lomljani za pusta svoj ploh. Na Gregorjevo večer pa otroci spuščajo
hišice, ki so jih izdelali sami, po Tržiški Bistrici. To je star čevljarški običaj.

Za 1. maj priredi tržiški pihalni orkester promenadni koncert. V maju jetudi prire-
ditev tekm v moto-crossu.

Vsako leto so v Tržiču tudi Tržiške polstne igre. Tržiška amaterska igralna skupina
pripravi igro, ki jo potem pokaže gledalcem na občinskem trgu.

Lani so uvedli tudi razstavo mineralov, ki je bila deležna velike pozornosti.

Največja in najzanimivejša tržiška prireditev pa je gotovo Šušterska nedelja. Na to
nedeljo stojijo po Trgu svobode tako imenovani "štanti", na katerih prodajajo trgovine
in tovarne svoje blago. Pokrovitelj, tovarna Peko, pa pripravi v paviljonu NOB
razstavo svoje obutve.

10. septembra, na dan planincev, je vsakoletni pohod žensk na Steržič. Istega dne je tudi Gamsov bal na Kriški gori. To je prireditev lovskih običajev.

Pridite, obiščite nas in si ogledjte vse te naše zanimivosti!

Boštjan Kuljič, 6.a raz.

ZANIMIVOSTI BISTRICE - PRI ŠIJARJEVI MAMI

Neki petek sem obiskala 96-letno Šijarjevo mamo in njeno 72-letno hčerko Marijo v Bistrici številka 77.

Po ozkih stopnicah sem prišla v majhno toplo izbo, kjer živita mama in hčerka. Mama je bila takoj pripravljena, da bi mi odgovarjala na vprašanja.

Na vprašanje, kakšna je bila Bistrica v starih časih in sedaj, mi je s počasnimi besedami začela pripovedovati:

"Še pred prvo svetovno vojno je bila Bistrica komaj majhna vas s sedmimi kmeti, pri katerih se je po domače reklo: pri Česnu, pri Martinku, Anžičku, Tomelnu, Učešču, Mokorelu in pri Pristavniku, od katerih so se do današnjega dne ohranile le tri. Poleg sedmih kmetij je bilo v Bistrici še Jerinova žaga in Vilfanov mlin. Na sredi vasi pa je stalo znamenje."

Povedala mi je tudi zgodbo o zakleti grajski hčeri:

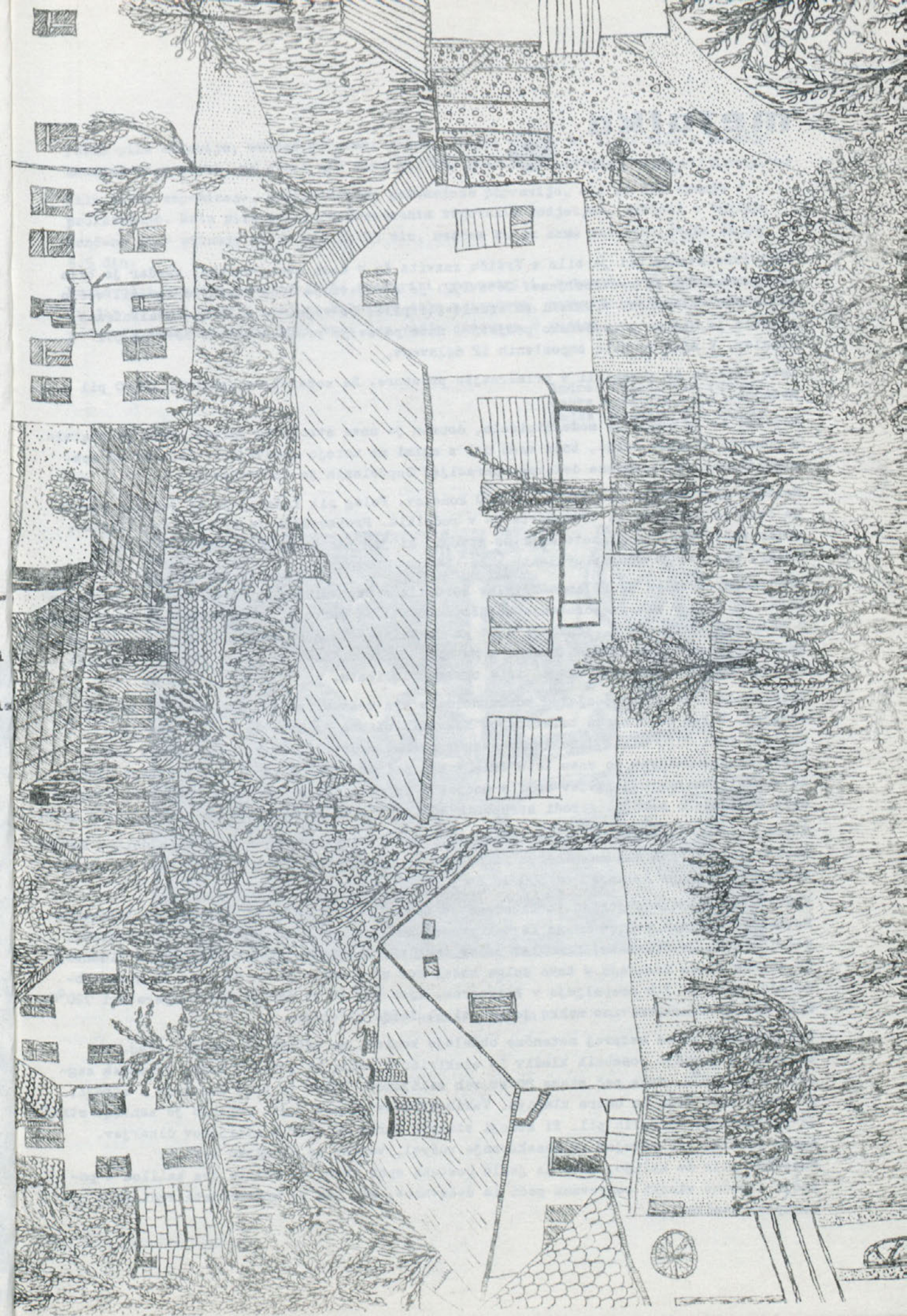
"Za Pristavnikom stoji na vrtu zelo velika skala, na njej pa raste oreh. Ko bo oreh dovolj debel, bo nekdo iz njegovega debla stesal zibko. Sinček, ki ga bodo zibali v tej zibki, bo rešil zakleto grajsko hčer in prišel do velikih grajskih zakladov.

Grajski zaklad so že mnogi iskali. Kar ponoči so hodili na grad kopat jame, pa ni nobeden nič našel."

O vili na gričku takoj nad vasjo pa mi je povedala tole:

"Tam gor so bile včasih Pristavnikove njive. Eden od Gassarjevih sinov je vse kupil in dal zgraditi imenitno hišo in lep vrt. Danes ji pravimo kar bistriški grad. Tja gor hodijo na oddih imenitni ljudje. Tudi tovariš Tito je v njem preživel svoj oddih."

Tjaša Ankele, 6.a razred

metalka

tovarna Triglav Tržič

Obrt izdelovanja pil je bila v Tržiču razvita že v času Avsto-Ogrske, vendar je bila neorganizirana in razdrobljena. Leta 1921 je strojevodja Oton Boskovič zgradil večjo mehanično delavnico, v kateri so izdelovali pile. Po vojni je bila nacionalizirana, postala je Mestno gospodarsko podjetje, nato pa se je preimenovala v Tovarno pil Triglav. V njej je bilo zaposlenih 12 delavcev.

Leta 1952 so se preselili v primernejše prostore. Za začetek so izdelali 12000 pil mesečno.

Pozneje se je podjetje moderniziralo, dobilo je nove stroje in opremo. Delo je postalo s pomočjo strojev lažje, toda vseh del z njimi ne morejo opravljati. Delavci so specializirani za posamezne delovne operacije. Zaposlenih je 110 delavcev.

Mesečna proizvodnja pil znaša 150 000 komadov. Poleg pil izdelujejo še jeklene vzmeti za čevlje in svornike za transporterje v rudnikih. Proizvodnja je kljub hitri izdelavi malce zastarela, to pa zato, ker so stroji, ki jih rabijo v taki proizvodnji zelo dragi, saj jih je večina uvoženih.

Pred tremi leti se je Pilarna Triglav združila s trgovskim podjetjem Metalko, predvsem zato, da dobi v okviru združenja boljše možnosti za razvoj in modernizacijo proizvodnje. S podpisom sporazuma 1. januarja 1974 pa je Pilarna Triglav postala tudi temeljna organizacija združenega dela. Skupno z Metalko imajo počitniški dom v Fiesi. Prirejajo pa tudi razna takmovanja skupno in v okviru sindikata.

Pripravniki dela v tem podjetju poskusno delo dva meseca, pri kovačih pa tudi do pet mesecev. V tem času norme tolerirajo. Nekvalificirani delavec lahko po enem letu zasluži tudi 2150 din z visokim presežkom norme, medtem ko je normalna plača nekvalificiranega delavca po enem letu dela v tem podjetju okrog 1850 din. Najvišjo plačo od nekvalificiranih delavcev dobi v podjetju kalilec, in sicer okrog 2700 din. Njegovo delo pa je zelo nevarno zaradi strupenih kemikalij, ki se uporabljajo pri njegovem delu.

V podjetju ne igra glavne vloge izobrazba, temveč je poudarek na priučenih delih. Potrebujemo dva vajenca ključavničarja in orodjarja. Vajeniške nagrade so odvisne od učnega uspeha in stopnje šolanja, od 500 do 650 din.

Kakovostno ogljikovo jeklo, iz katerega so izdelane pile, dobijo večinoma iz železarne Ravne. Te jeklene palice imajo že tak prerez kot pozneje pile. Nekatere so trioglate, štirioglate, kvadrataste, okrogle, poleg tega pa so ti prerezi tudi različnih dimenzij. Te palice potem nasekajo v tako dolge kose, kot so pozneje pile. Te kose še grobo obdelajo, nato pa jih prepeljejo v železarno, kjer jih 10 ur žarijo pri temperaturi 720°C. Tako dobijo takoimenovano mehko jeklo, ki se lažje obdeluje.

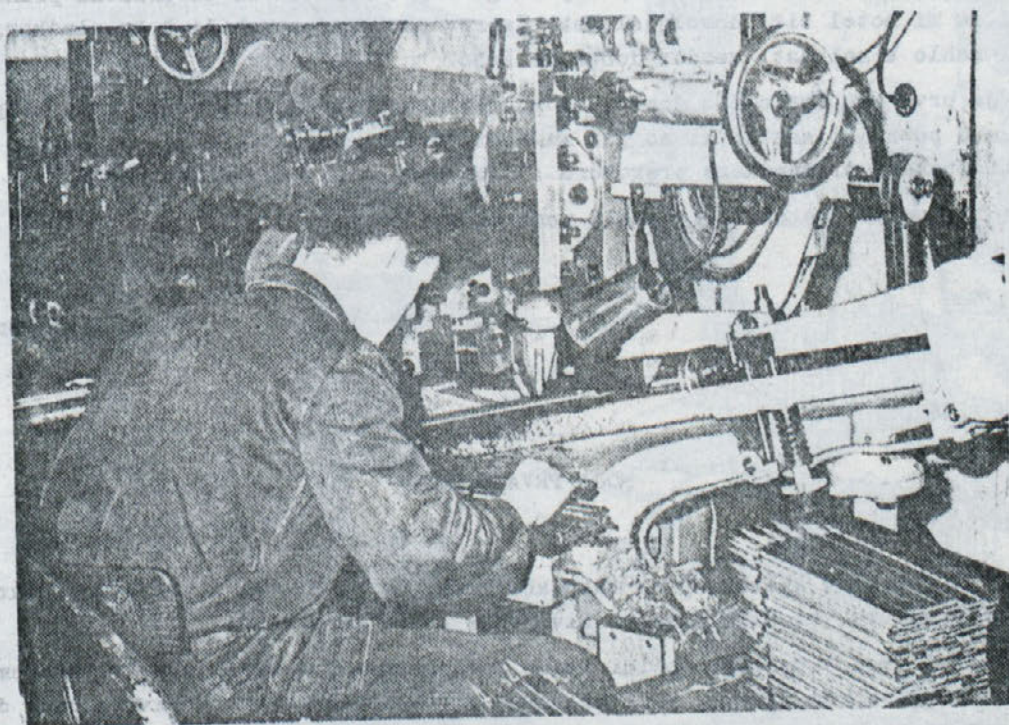
Tem jeklenim kosom najprej natančno obdelajo konice, na katere se nasadi ročaj. To opravijo s pomočjo posebnih kladiv in električnih peči, ki jeklo v nekaj sekundah segrejejo na 900°C. Taka peč stane 80 starih milijonov. Potem te kose nasekajo s stroji, ki imajo zelo trda in ostra kladiva. Takih strojev je več vrst, posebno je zanimiv stroj za nasekavanje okroglih pil. Ti stroji stanejo okrog 20 starih milijonov dinarjev. Imajo pa tudi več strojev za nasekovanje rašpel, vendar so nekoliko dražji. Nasekane pile še kalijo, tako da jeklo postane spet trdo. To delata dva kalilca s pomočjo izredno visoko segrevane peči in deževnice, pri tem pa uporabljata tudi zelo strupene kemikalije.

Potem pile očistijo, vendar po stari metodi, kajti stroj, ki čisti pile s pomočjo kremenčevega peska, ne stane nič manj kot 150 starih milijonov.

Pile potem zapakirajo, uskladiščijo, pokvarjene popravijo, ali pa jih vrnejo v proizvodnjo. Nato pile pošljejo posameznim trgovskim podjetjem, večinoma v tujino. Končane pile stanejo od 10 din do 25 din, medtem ko pa samo material stane okrog 3,5 din.

Proizvodni program nameravajo še razširiti, popačiti, nabaviti več novih strojev. To jim bo tudi uspelo, saj se kolektiv zelo prizadeva, povpraševanje po takih in podobnih izdelkih pa je tudi vsak dan večje predvsem v tujini.

Andraž Legat, 8.a razred
Janka Opalički, 8.a razred
Mojca Ovsenek, 8.b razred

Pri nanekovalcu pil

ČISTILI SMO DOBRČO

V mesecu maja so vse slovenske šole organizirale planinske pohode s namenom, da bi očistile gozdne poti in okolico domov.

Učenci petih in šestih razredov smo se ob sedmih zbrali pred šolo. Odšli smo proti Dobrči. Pot je bila pusta in se je strmo vzpenjala navkreber, zato sem bila že po nekaj sto metrih utrujena. Tožala sem se z mislijo, da bom videla to našo planino. Vsi smo bili tihi in zamišljeni.

Po treh urah in pol smo vendarle zagledali kečo. Zadnjih nekaj metrov smo tekli, da bi se čimprej odpočili. Peti razred, ki jo je mahnil čez Bistriško planino, je že počival. Sedla sem k malici, toda malica mi ni dišala, saj sem imela kljub dvema sokovoma - suho grlo. Pri ognju so taborniki našega razreda kuhali čaj. Zanimalo me je, kakšno mojstro-vino bodo napravili, zato sem pokukala v lonec. Po vodi so plavale najrazličnejše smeti, ki nam jih je poklonil veter kot svoj prispevek k očiščevanju okolja. V to vrelo mešanico je tovariš ravnatelj nasul šipkovega čaja, rekoč: "To bo pristni planinski čaj." Čaj ni in ni hotel biti dovolj sladek, čeprav smo zanj porabili 4 kg sladkorja. Še vedno je bil rahlo kiselkast, vendar dober za žejo.

Kmalu je prva skupina odšla domov, za njo še druga. Zadnja je odšla naša skupinica. Med potjo smo pobirali smeti, ki so jih nemarni turisti puščali za seboj. Gotovo še niso poznali starega slovenskega pregovora.: Kjer osel leži, tam dlako pusti.

Pred šolo smo se poslovili in odšli vsak na svoj dom.

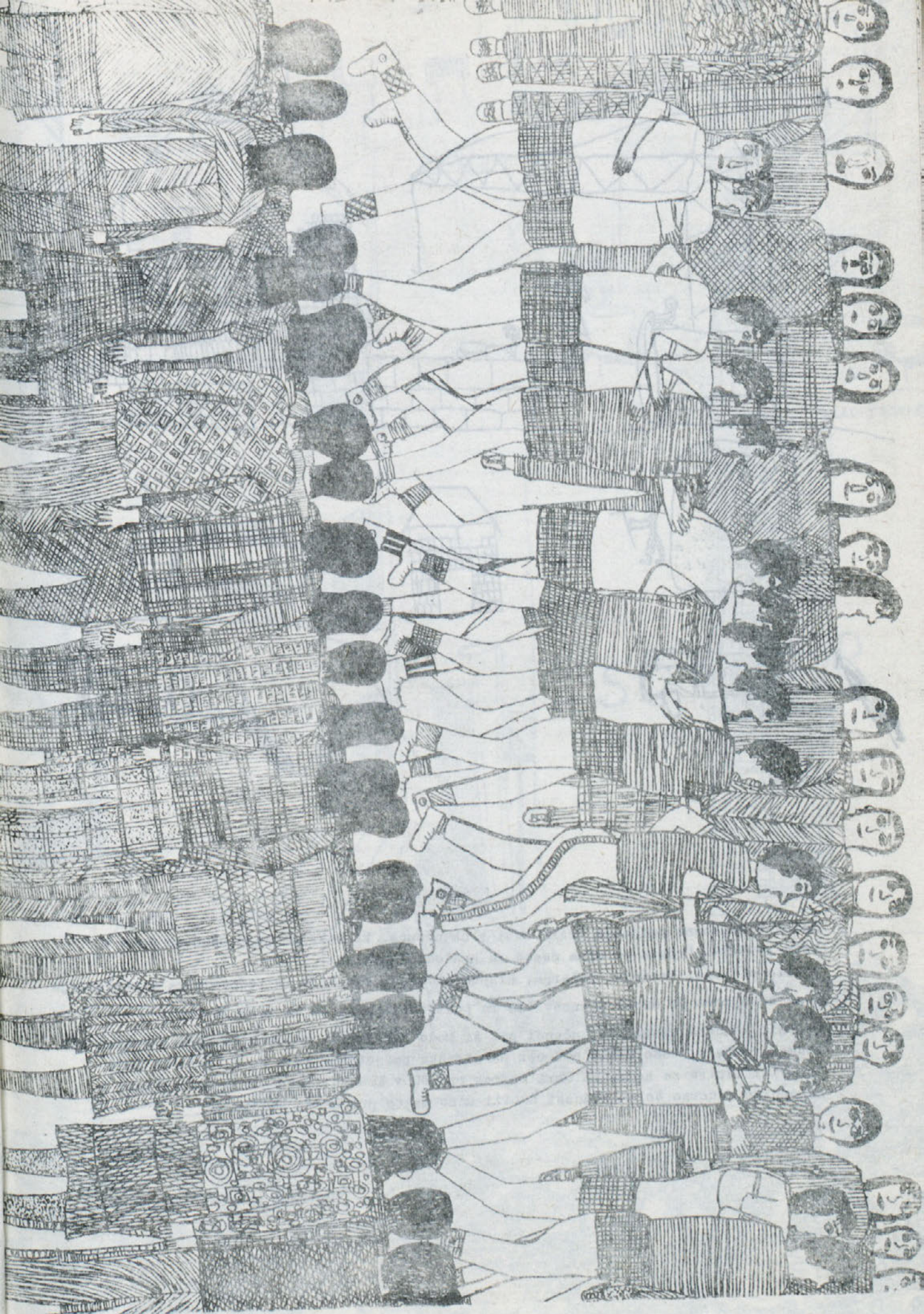
Smiljana Brkljač, 6.c

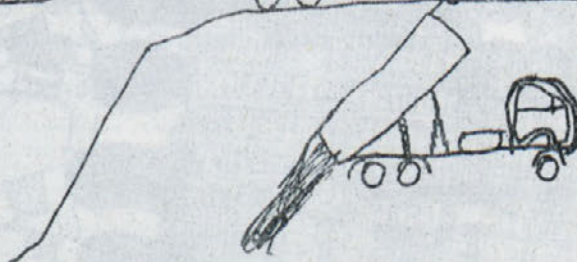
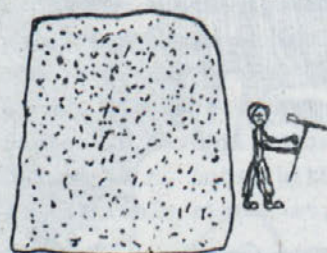
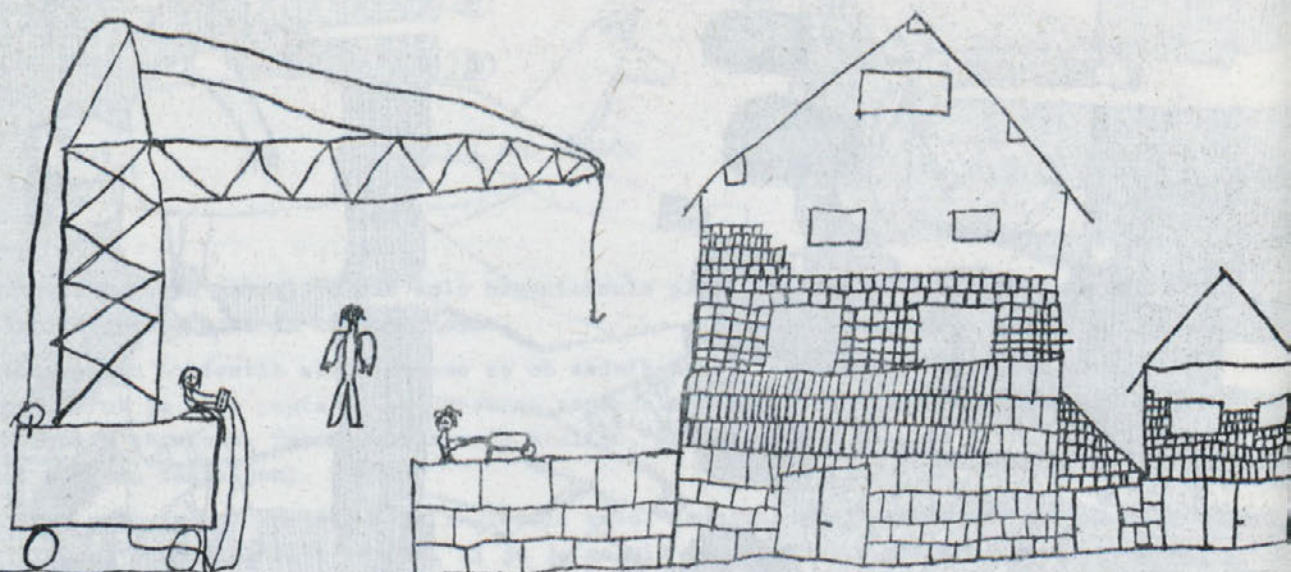
MOJA PRVA VLOGA

Človeku je potrebna kultura prav tako kot kruh. Če bi človek živel samo od kruha in ne bi poznal kulture, bi bilo njegovo življenje pusto in prazno.

Kot v večini vasi v tržiški občini imamo tudi na Brezjah velik dom, v katerem delujejo različna društva med drugimi tudi Kulturno prosvetno društvo. V okviru tega društva pripravljamo razne kulturne predstave ob pomembnih praznikih. Člani Kulturno prosvetnega društva so naštudirali že veliko iger. Zadnja igra je bila z naslovom Trije fantje in eno dekle, v kateri sem sodelovala tudi jaz. Preden smo se predstavili publiki, smo imeli veliko vaj. Pred nastopom sem imela malce treme, saj je bila to moja prva vloga, vendar sem se je počasi otresla. Mislim, da so se gledalci zabavali ob gledanju te igre, saj je bila zabavna in je vsebovala veliko šaljivih dialogov in prizorov. Ker nam je predstava na domačem odru uspela, smo sklenili, da bomo odšli gostovat tudi na tuje odre. Najprej smo odšli v Lom, potem v Gorje pri Bledu, kjer smo bili deležni prav posebne pohvale, saj so nas pohvalili celo v časopisu Glas. Isto popoldne kot v Gorjah, smo se predstavili tudi v Zasipu. Po enem mesecu počitka pa smo odšli še v Podljubelj. V Podljubelju si je ogledalo igre preko sto gledalcev in takšnega obiska smo bili zelo veseli.

Marjeta Bešter, 8.b raz.

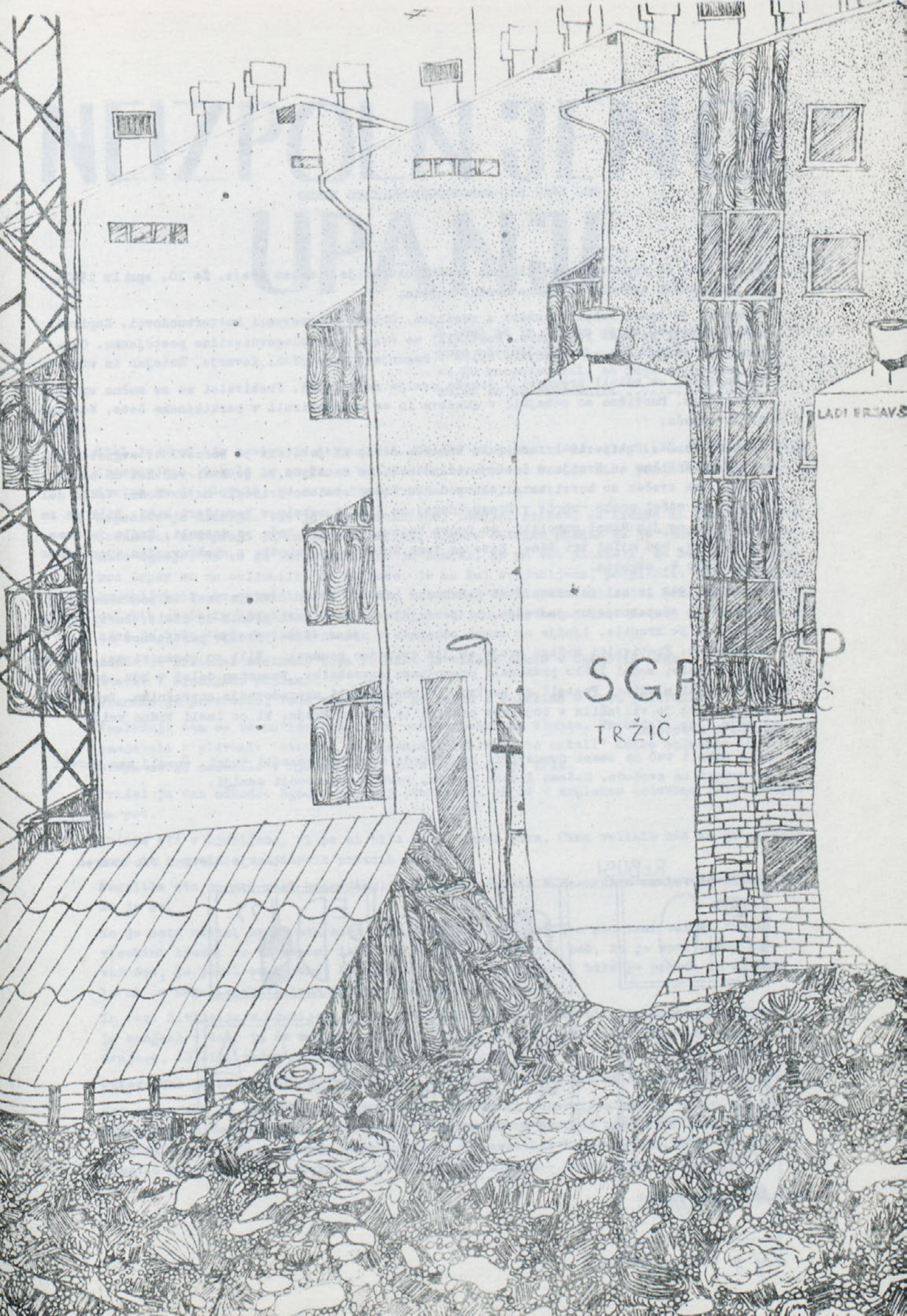

Splošno gradbeno podjetje Tržič vabi v uk učence, ki zaključujejo osnovno šolo v letu 1973/74. Prosta so učna mesta za naslednje poklice: poklic zidarja, tesarja, pečarja, ključavničarja, kleparja in vodovodnega instalaterja. V uk sprejmemo po deset učencev (10 za poklic zidarja, 10 za tesarja itd.).

Pogoji: končana osemletka, učenci pa, ki bodo zaključili osnovno šolanje v šestem ali sedmem razredu, bodo imeli možnost na stroške podjetja v času do 1. oktobra 1974 opravili izpite za sedmi in osmi razred pri DU v Kranju. Tako imajo tudi učenci z nepopolno osnovno šolo možnost dobiti učno mesto pri našem podjetju.

Splošno gradbeno podjetje
Tržič

MOJ KRAJ MED NARODNOOSVOBODILNO BORBO

V teh dneh se spominjamo težkih dni nemške okupacije v našem kraju. Že 10. aprila 1941. je naše mesto zasedla sovražna nemška vojska.

Okupator je kmalu začel delovati z nasiljem. Oblast so prevzeli kulturbundovci. Zapirali in streljali so naše rodoljube. Postavili so svoje ter belogardistične postojanke. Okupator je začel masovno streljati talce v Begunjah, Čegeljšah, Kovorju, Retnjah in drugod.

Na ta način so hoteli pregnati z domače zemlje naše ljudi. Prebivalci so se močno upirali okupatorju. Množično so odhajali v gozdove in se organizirali v partizanske čete, bataljone in odrede.

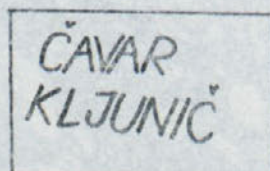
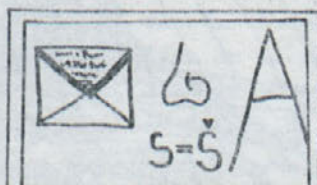
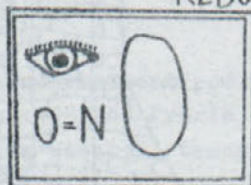
Tako se je 26. julija 1941 formirala Tržiška četa, ki je štela 30 borcev. 4. avgusta 1941 pa je iz Tržiške in Kranjske čete nastal Storžiški bataljon, ki je štel več kot 60 borcev. Istega dne zvečer so borci bataljona pod Storžičem svečano prisegli na svobodo. Večji del borcev je odšel preko Dobre v Drago, nekaj pa jih je ostalo v Verbičevi koči. Bili pa so izdani in so jih Nemci obkolili, pa hudem boju ustrelili, kočo pa zažgali. Padlo je osem partizanov, med njimi tri žene. Zato se tega žalostnega dogodka s spoštovanjem spominjamo vsako leto 4. avgusta.

V juniju 1942 je bil formiran štab Kokrškega odreda. V tem času je imel ta pomembne naloge. Napadel je okupatorja na področju, ki je segalo od Kamniških planin do Stola. Partizanska vojska se je krepila, ljudje so znova odhajali v njene vrste. Akcije partizanov so bile učinkovite. Prebivalci našega kraja so jim vztrajno pomagali. Bili so organizirani, saj so le s skupnimi močmi lahko premagali premočnega sovražnika. Pomemben delež v NOB je prispevala tudi mladina. Postali so kurirji in onemogočali napredovanje sovražnika. Druga svetovna vojna je vključila v boje vse prebivalce našega kraja, ki so imeli trdno voljo - postati svobodni.

Zato nikoli več ne smemo dopustiti, da bi našo domovino zasedli tujci. Dovolj smo morali žrtvovati za svobodo. Hočemo živeti v miru, svobodi, na svoji zemlji.

REBUSI

Janja Justin, 8.b razred

Učiteljica: ...

Kaj je storil po publiku?

NEIZPOLNJENO UPANJE

Gledal je in klanec se je čudovito širil
pred njegovimi očmi - od vzhoda do zahoda
se je razprostiral, od juga do severa,
holmi so se razmeknili

Stal je pred njo v sobi in deklamiral. Beseda mu je tekla kot slap iz ust, bile so lepo izgovorjene, tekoče in sreča se mu je vžigala v očeh. Ona je bila ponosna nanj in radostno ga je gledala, ko so mu besede mirno vrele iz ust.

Napočila je nedelja. Vse je bilo praznično, ljudje, cerkev, še klanec ni pokazal tiste otožnosti kot prej. In on je deklamiral, bogato obločen meščan ga je vzdignil na kamnito ograjo, da so ga vsi videli. Ko je končal, so mu vsi ploskali, ga hvalili in gospod župan so mu obljubili, da ga bodo, če bo šel v Ljubljano, podpirali. Tudi drugi so mu obljubili, mu potrdili, da bi bilo žalostno, če bi tak fant ostal doma. Plaval je v oblakih sreče in Ljubljana se mu je videla blizu, vsa bela, brez madeža in življenje v njej je bilo lepše kot življenje v raju.

Domov je pritekel zadihan, toda Francka je videla srečo v njegovih očeh.
"Mati! V Ljubljano pojdem!"

Francko je pretreslo, toda nasmehnila se je in z bolečino v srcu pritrdila.

Naslednji dan so to novico vedeli že vsi siromaki na klanecu. Prihajali so v hišo in zmajevali z glavami: "Siromak je siromak in siromak bo ostal!" Solze bolečine in obupa so se naselile v njenem srcu, toda odločena je bila.

Prišel je dan odhoda. Zgodaj zjutraj sta vstala in se v meglenem deževnem jutru podala na pot.

Prišla sta v Ljubljano, ki pa ni bila bela, ampak siva. Okna velikih hiš so ga gledala mrko in zgroženo v njihovih praznih očeh.

Naselila sta se pri neki gospodinji, ki ga je gledala z nekakšnim omalovaževanjem. Bal se je je.

Ko je mati odšla, se je sam sebi zdel osamljen in neboljen pod temi veliki hišami, visokimi ljudmi in v temni izbi, ki ga je dušila. Prvo noč, ko je spal poleg tovarišev, je jokalo od strahu. Prihodnosti ga je bilo strah, bila je prazna in mračna in ni se mogel znebiti tega težkega občutka.

In res! Življenje v Ljubljani je bilo črno. Še bolj pa, ko ni bilo denarja. Večkrat je manjkalo v šoli in še materini obiski, ki so za trenutek razblinili sivo vsakdanjost, so bili vedno redkejši.

Nekega dne pa ga Francka ni več našla v Ljubljani in pet let ni o njem ničesar slišala.

Čez mnogo dni se je po stezi proti Vrhniki premikal zanemarjen mož in to je bil on, Mihov Lejse. Hodil je počasi, z obupom v očeh. Ko se je pred njegovimi očmi razprostrl klanec, se je upanje vžgalo, obraz je osvetlila iskra upanja. Spet je bil doma! Z bolj živahnimi korakom se je napotil po klanecu - proti domu.

Andraž Legat, 8. a ran.

SEDELA JE IN ČAKALA

Francka se je poročila s Tonetom Mihovim. Prej ji je govoril, kako ji bo lepo, toda to, kar ji je obljubljal, je splavalo po vodi zaradi novega krojača, ki je prišel v trg. Imela je že tri otroke. Njen mož je šel v tujino in tam umrl. Otroci, ko so dovršili šolo, so šli služiti, le Lojze je šel študirat v Ljubljano, ker je župan rekel, da bo on plačeval študij. Ker ni imel Lojze več denarja, da bi plačal stanovanje, je šel po svetu. Hči Francka je šla služiti, Tone pa se je šel učiti za krojaškega vajenca.

Sedela je doma na Klancu v stari hiši. V bridkih trenutkih se je spominjala otroških časov, kako je tekla za vozom, po holmu navzgor, mislila je, da nikdar ne doide voza, čeprav bi tekla do konca sveta.

Spomila se je tudi, ko je služila pri skopi vdovi. Tam se je zaljubila v nekega umetnika. Toda ta jo je zapustil in je hudo zbolela. Potem je šla služiti na železniško postajo.

Težko je čakala, da bi se otroci vrnili in ostali doma pri njej. Prvi se je vrnil Tone. Naslednji dan, ko je hotel iti spet po svetu, je umrl. Druga se je vrnila Francka. Povedala je materi, kaj se ji je zgodilo, potem pa je šla v Ljubljano. Tretji se je vrnil Lojze. Takrat je njegova mati že umirala in naslednje jutro je umrla.

Ana Zupan, 8.a razred

VRNITEV IZ AMERIKE

Majhno obmorsko mesto se je kopalo v soncu. Prebivalci so stali ob morju in opazovali čolne. Možje so sedeli v senci košatih dreves in pili vino, žene so prale ob vodi, otroci pa so skakali sem ter tja.

Starci pod drevesi so se glasno pogovarjali in se včasih glasno zakrohotali, da se je oglasil galeb in se preplašen vzdignil v nebo.

V daljavi je zapiskal vlak. Za njegovo piskanje se nihče ni zmenil. Možje so govorili kar naprej.

Za ovinkom se je prikazala postava moža. Postava se je bližala in kar naenkrat zrasla pod lipo. Mož je bil suh, velik, bledega obraza. V roki je držal kovček. Obleka je bila prašna, hlače prekratke. Možje pod lipo so se spogledovali. Prišlec je povedal priimek. Majhen, neobrit mož, blizu sedemdesetih, se je vzdignil in s težavo spregovoril: "Sin, moj!"

Tedaj je prišla pod drevo stara ženica s košaro na glavi.

Starec je stopil k njej in ves srečen povedal:

"Žena, sin se je vrnil!"

Stara mati je objokana objela sina. Vsi trije so odšli v majhno hišico na obali.

Sin je moral ves večer pripovedovati o svojem življenju v Ameriki. To je bila žalostna zgodba.

Med pripovedovanjem je večkrat zakašljajal. Zraven se je potil in venomer je pravil, da ga zebe.

Ponoči, ko je ležal na postelji, je težko sopel in kašljajal.

Menadoma pa je utihnil.

Zjutraj sta starša našla na postelji mrtvega sina.

V majhnem obmorskem mestu je zazvonil opoldan stari zvon. Zvonil je možu, ki je tako ljubil domovino, da se je vrnil domov umret.

Darjo Plesničar, 8.a razred

MOJE MISLI O ZDOMCIH

Že dalj časa nas teži odhajanje naših delavcev v tujino. Privablja jih boljši zaslužek. Je že res, da imajo druge višje plače, da so avtomobili cenejši, toda zato so mnogo dražji drugi življenjski stroški, kot na primer hrana in stanovanje.

Verjetno mnogi naši izseljenci živijo v tujini boljše, toda pa mojem mnenju, to ne bo več dolgo, če sploh žive boljše. Prav gotovo jih delodajalci izkoriščajo, kar pri nas seveda ni mogoče. Dajejo jim seveda nizke plače. Toda za naše ljudi so te plače visoke, če jih primerjajo s tistimi pri nas.

Mnogi gotovo že mislijo na povratek v domovino. Pri nas pa se tudi že trudijo, da bi tistim, ki se vrnejo domov, čimprej našli delovno mesto.

Prav gotovo pa se najraje vračajo v domovino k svojim domačim, med svoje ljudi, med svoj narod. V tujini si naši zdomci ustanavljajo razna društva, ki imajo slovenska imena in se naši ljudje v njih lahko pogovarjajo v materinem jeziku, poslušajo našo narodno in zabavno glasbo.

Tudi pri nas prirejajo piknike, na katerih se zbere mnogo naših izseljencev, ki se zabavajo in veseliijo, kajti srečanje z domovino, domačini in nasploh z našimi ljudmi so gotovo za marsikoga bolj redka in zato toliko bolj prisrčna.

Upam, da bo v bodoče v tujino odhajalo manj ljudi in se jih veliko vračalo. Tistim, ki pa se ne nameravajo vrniti, želim čim več srečanj s svojimi ljudmi in čim več obiskov iz domovine, da je ne bodo nikoli pozabili, nje in njenega jezika.

Smiljan Josef, 8.a raz.

A gorje mu, kdor od doma mora,
kdor na domu nima več prostora

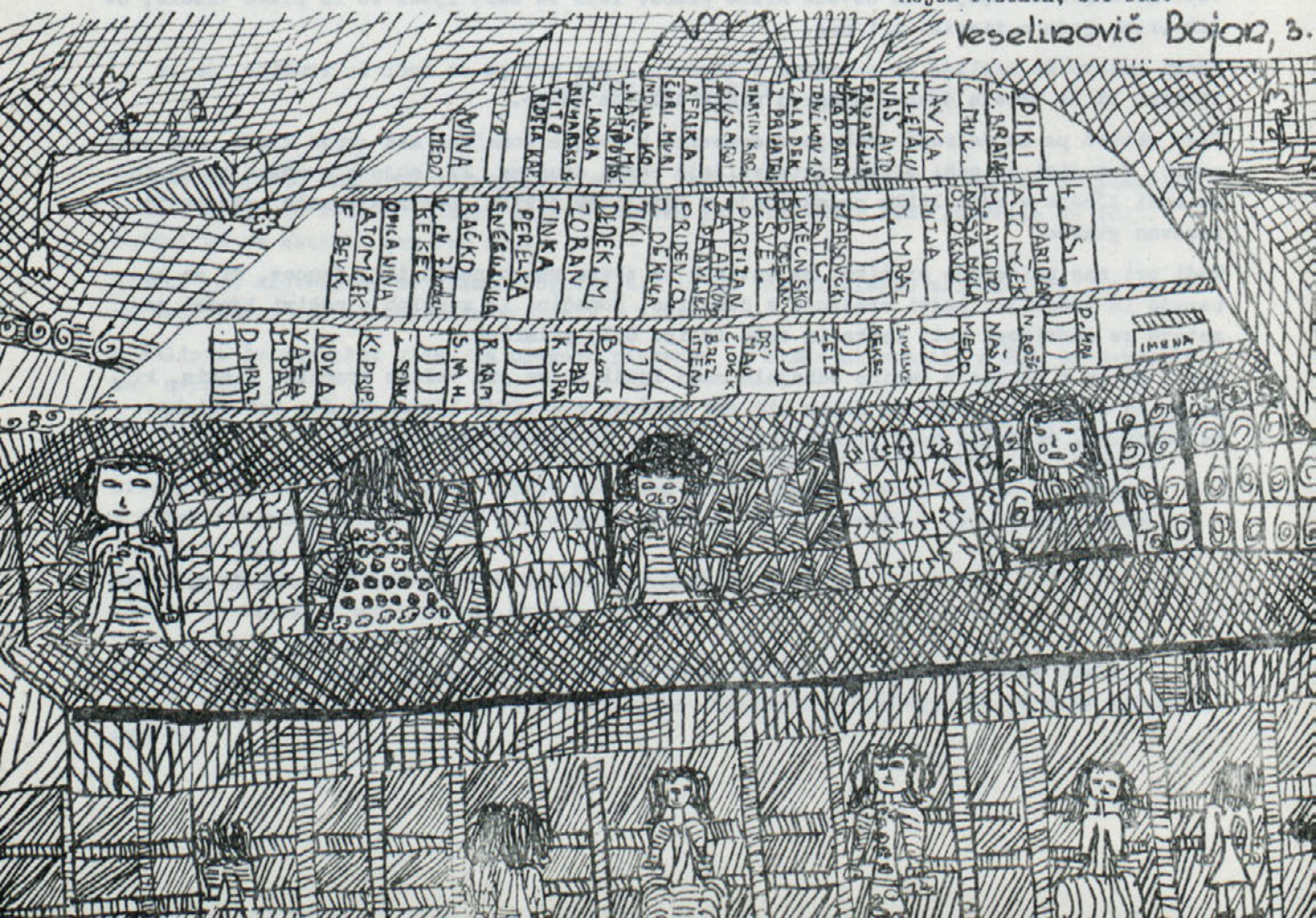
Bolesten žvižg lokomotive se je razlegel v mračno in pusto septembersko jutro. Kmalu nato so zaškripale zavore in vlak se je začel ustavljati. Med množico, ki se je usula z vlaka, je bil tudi on. Majhen in suh, zgaren in upadlih lic. Na ustnicah mu je zaigral lahen nasmeh; vesel je bil, da je zopet doma, toda hkrati s tem tudi žalosten. V mislih se mu je prikazal dogodek tistega sončnega dne. Stal je na postaji, ravno tam, kjer stoji zdaj. Okrog njega so bili vsi domači: žena, mati in otroci. Odpravljajal se je v Ameriko - na lov za denarjev. Kot marsikdo drug, je tudi on mislil, da je Amerika Indija Koromandija. Z blestečimi očmi je segel v roko domačim in z velikim upanjem odšel v svet. Pomahali so mu in vlak ga je odpeljal. Toda zdaj je spet tu. Ni več vesel; tudi upanje je splahnelo. Kot da narava sočustvuje z njim, je tudi danes dan mračen in pust - prava podoba njegove notranjosti.

Odpravil se je dalje, proti domu; brez denarja, a z velikim spoznanjem. Tudi v Ameriki je treba delati za vsako skorjo kruha. Čeprav je doma trpel pomanjkanje, je bil vsaj srečen, saj mu je domovina dajala moč.

Toda sedaj mu tudi domovina ne more dati ničesar več. Ker je storila tujina, domovina ne more zbrisati.

Mojca Ovsenek, 8.b raz.

Veselinovič Bojan, 3.

NAŠI

POSEBNI

DNEVI

Dragi tovariš Tito!

O tem, kako si Ti vodil svoje borce partizane v času, ko so našo domovino okupirali tujci, so mi pripovedovali najprej moji starši. Ko sem začela hoditi v šolo, sem Te vedno bolj spoznavala in Te občudovala zaradi velikih dejanj, ki si jih naredil za nas in za našo domovino. Občudujemo Te in spoštujemo, ko v svojih letih še vedno vodiš naše ljudstvo in se boriš za pravice zatiranih narodov. K Tvojemu 82. življenjskemu jubileju se pridružujemo tudi mi učenci in ti želimo še vrsto srečnih in zdravih let. Bil si in ostaneš svetel vzgled človeka, katerega ime bo napisano v zgodovini in Te bodo občudovali še mnogi narodi.

K mnogim čestitkam za Tvoj rojstni dan se pridružujemo tudi učenci naše šole. Tvoj praznik je tudi naš praznik, dragi Tito! Tudi mi bomo praznovali s Teboj. Tvoje ime nam vsem veliko pomeni, Ti si nam vse, Ti nas vodiš na poti, ki je edino prava. Spoštujemo Tvoje delo in uspehe, ki si jih dosegel in jih še dosegaš. Vsak dan se srečujemo s tistim, kar si ustvaril naši zemlji, naši domovini in svoji mladini. Srečni smo, da živimo v velikem času, ki si ga nam daroval. Čeprav smo še mladi, razumemo Tvoje velike misli, ki jim pripadajo vsi miroljubni narodi sveta. Velik vzgled si nam, radi bi Ti v vsem sledili in izpolnjevali Tvoje ukaze in želje. Tvoja gesla bratstva in enakopravnosti so nam ideali, ki jih bomo uresničevali že sedaj, vse bolj pa ko odrastemo. Tvoje besede, ki govorijo o nalogah mladine, so naš kažipot v prihodnosti.

Obljubljamo, da bomo izpolnjevali naloge, ki nam jih daješ. Radi Te imamo, vso ljubezen Ti dajemo za rojstni dan. Želimo, da še dolgo ostaneš med nami.

Valerija Štabuc, 6.b

TITO, MOJ PRIJATELJ

Tita imamo vsi zelo radi. Vsi se bojimo, da bi ga prehitro izgubili.

Kadar ga gledam na televiziji, imam občutek, da se že dolgo, dolgo pozna, da se srečava vsak dan in se pozdravlja. Tito je za vse nas storil že mnogo dobrega. Večkrat mislim na njegovo trpljenje med vojno. Tito je najboljši predsednik, ker se bori za mir in enakopravnost med narodi. Tito ima rad mladino, zato ji posveča veliko časa. Tito je moj najboljši prijatelj.

Darja Kryštufek, 3.b raz.

RADA POSLUŠAM TITA

Naš maršal Tito je 25. maja praznoval svoj 82. rojstni dan. Tito je prijatelj vseh otrok v Jugoslaviji in tudi moj prijatelj. Vesela sem, kadar ga vidim na televiziji. Tudi njegove govore rada poslušam. S Titom bi se rada peljala v druge države. Zelo bi bila vesela, če bi Tito prišel v Tržič in bi ga videla od blizu ter se z njim pogovarjala. Tita pozna ves svet, ker se bori za mir in prijateljstvo med ljudmi. Želim si tudi, da bi še dolgo živel in vodil našo državo. Zato mu kličem še na mnoga leta.

Lidija Tišlar, 3.b raz.

RAD BI SREČAL TITA

Ob dnevu mladosti bi želel predati štafeto Titu, našemu predsedniku domovine. Nato bi ga vprašal, če mi pove, kako je bilo hudo, ko je sovražnik vdrl v našo domovino. Tito bi mi odgovarjal na dolga vprašanja. To bi bilo zanimivo. Njegove odgovore bi zelo zelo rad poslušal. Ko bi mu predal štafeto, bi rekel sam sebi v mislih: Maj tovariš Tito dolgo živi in srečno vodi našo svobodno domovino!

Enes Čoragič, 3.b razred

SLAVNOSTNI GOVOR OB PROSLAVI OF

(Janja Justin, 8.b razred)

Vsako leto se spominjamo velikega dogodka, začetka velikega zgodovinskega razdobja našega naroda. To je 27. april 1941.

Slovenija se je 1. 1941 kaj kmalu znašla v kleščah okupatorjev. Velik del je prešel pod italijansko upravo, drugo so okupirali Nemci in Madžari. Po tej zasedbi je bilo treba združiti vse Slovence v enotno organizacijo in jih povesti v skupen boj proti okupatorju za osvoboditev. Zato so se 26. aprila 1941 zbrali nastopniki Komunistične partije Slovenije, Sokola, Krščanskih socialističnih in naprednih kulturnih delavcev. Na tem sestanku so ustanovili Protiimperialistično fronto, ki se je pozneje preimenovala v Osvobodilno fronto. V to organizacijo so zastopniki sklenili vključevati tudi druge skupine, obenem pa širiti organizacijo med Slovenci v mestu, po tovarnah in na podeželju. Sklenili so, da bo ilegalno izhajalo glasilo Osvobodilne fronte "Slovenski poročevalec", ki bo obveščevalo ljudi. Osvobodilna fronta je dobila tudi odbore, najvišji organ je bil vrhovni plenum Osvobodilne fronte, izvršni organ pa je bil izvršilni odbor Osvobodilne fronte.

Središče vsega odpora je bila Ljubljana, kjer je vsa leta delavska osvobodilna fronta. V Ljubljani je delovalo nešteto partizanskih tehnik. V hišah so bili v kletah ali v zemljo zgrajeni dobro skriti bunkerji, v katerih so bile tiskane Podmornica, Tunel itd.

Mesto je skrbelo za nove čete, za vojaški in sanitetni material, predvsem s pomočjo prebivalcev. Ljubljčanji so z OF vestno sodelovali, izpolnjevali so njena navodila in ukazi, okupatorjeva povelja pa sabotirali, tako da je OF postala nekakšna država v državi. Jeseni je moč OF tako narasla, da se je vrhovni plenum OF proglasil za narodnoosvobodilni odbor. Kot tak je izdal pomembne odloke, OF pa je izdelala svoj borbeni program - temeljne točke. Po ukazu izvršnega odbora OF ni smel med 7. in 8. uro noben Slovenec na cesto. Ljudje so priredili manifestacije na spominske dneve, kar je Italijane zelo jezilo. OF je pozivala tudi k oboroženemu uporju vse ljudi. V pozivu, ki je bil objavljen v Slovenskem poročevalcu, je bilo razvidno geslo in pobuda za vsenarodni upor in širjenje narodnoosvobodilnega gibanja.

Osvobodilna fronta je vsa leta med vojno pomagala Slovincem v boju za osvoboditev. Dosegla je veliko uspehov, ti pa so pripomogli k dokončni zmagi nad okupatorjem.

V današnjem trenutku, ko Italijani segajo po naši domovini, se nam je zbudila zavest OF - svobodno živeti na svoji zemlji, ki smo jo v težkem boju osvobodili.

Župančičevi verzji, v katerih je izpovedal posebno skrb in prizadetost za narodovo usodo v najtežjih dneh naše zgodovine: "kaj bo z vami, vi mejniki štirje, Celovec, Maribor, Gorica, Trst?" izpovedujejo tudi zaskrbljenost in odločnost sedanjosti.

P O R O Č I L O O T E K M O V A N J U Z A V E S E L O Š O L O

V petek, 22. februarja, smo na naši šoli izvedli tekmovanje o Veseli šoli, ki jo organizira Pionirski list. Na tem tekmovanju je tekmoval vsak razred posebej.

Najprej nam je tovarišica Jakšičeva razdelila pole s vprašanji. Vprašanja so bila dokaj lahka, le vprašanje, kaj pomeni kratica JUS, je vsakomur delalo preglavice. Naj povem tudi to, da ga v našem razredu ni nihče pravilno rešil. Po testu smo s zanimanjem pričakovali izide. Zvedeli smo jih v ponedeljek. Zaradi enakega števila točk smo jaz in štirje sošolci dobili dodatna vprašanja, ki bodo odločila, kdo je razredni prvak in kdo so ostali trije učenci, ki se bodo uvrstili naprej. Ta vprašanja so bila zelo težka. Preveč bi bilo naštevati, če bi omenil vsa tista, ki so bila za nas nerešljiva in smo možne odgovore obkroževali "na slepo". No, po desetih minutah časa, kolikor smo ga imeli, smo teste oddali in naša nestrpnost se je umirila šele takrat, ko smo zvedeli rezultate. Res vesel sem bil, ko sem zvedel, da sem razredni prvak. Tako bom s tremi sošolci zastopal naš razred na tekmovanju v občinskem merilu. Pretiranih želja za naprej sicer nimam, saj je v tej hudi konkurenci težko uspeti. Toda z znanjem, pa tudi s srečo, bo kdo od nas le uspel.

Mitja Pernuš, 6.a razred

T E K M O V A L S E M Z A V E S E L O Š O L O

Tudi letos je bilo tekmovanje o Veseli šoli, samo s to razliko, da je bilo to tekmovanje v lepi in moderni šoli, prejšnja leta pa v stari šoli, ki počiva v starem delu Tržiča.

Zvonec je naznanil konec odmora. Učenci so hiteli v razrede, da bi ne zamudili pouka. Vsi smo bili zaskrbljeni, saj smo vedeli, da bomo tekmovali za Veselo šolo, samo vsi smo mislili, da bomo tekmovali zadnjo uro. Vendar pa ni bilo tako. Nepričakovano, sredi ure, je tovarišica naznanila tekmovanje. Od razburjenja in nepričakovanega obvestila, smo vsi vstali.

"Zdaj boste pisali, saj to ni nič takega," nas je mirila tovarišica.

Vsi smo se zazrli v bele liste, ki jih je imela v roki tovarišica. Vsak je dobil en list in pisali smo 20 minut. Roke so se mi tresle in nisem vedel, kaj pišem. Liste smo oddali. Vsak je primerjal svoje znanje z drugim. Drugi dan pa sem po zvočniku zvedel, da bom tekmovanje nadaljeval. Vesel sem bil, da nisem takoj izpadel, vendar sem že naslednji izvedel, da sem v drugem tekmovanju izpadel. Opazoval sem štiri vesele sošolce, ki so tekmovanje nadaljevali.

Mislím, da bom drugo leto bolj napredoval kot letos. No, da le nisem takoj izpadel. Vsem štirim sošolcem želim srečo že v nadaljnjem tekmovanju.

Joško Peharc, 6.a razred

NAGRADNI IZLET V BELO KRAJINO

V četrtek, 26. aprila, je tovariš ravnatelj poklical učence Marka Kučigaja, Viktorja Paplerja in mene v pisarno. Pojasnil nam je, da bomo odšli v Belo krajino. Bil sem zelo vesel.

V petek, 27. aprila, sem prišel na postajo veliko prezgodaj. Čakal sem in čakal in končno dočakal vso skupino. Iz Tržiča je odšlo v Belo krajino deset učencev. Vodila nas je tovarišica Pretnarjeva.

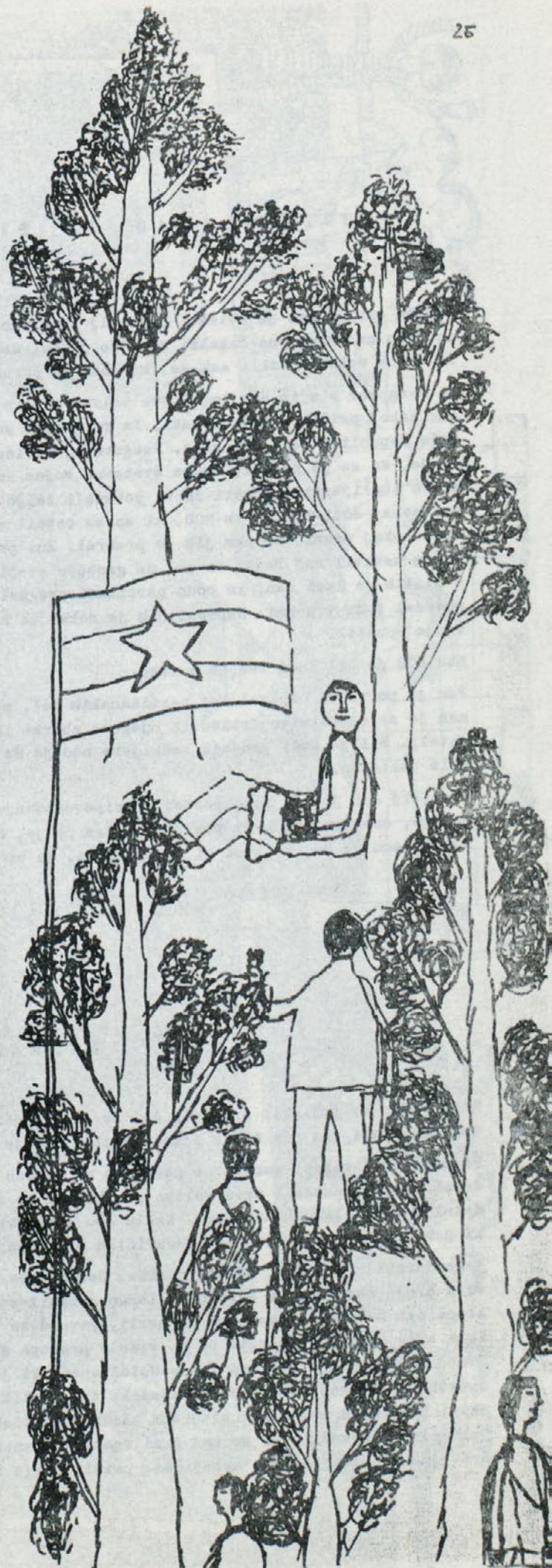
Po štirih urah vožnje smo bili v Semiču. Tamkajšnji pionirji so nas lepo sprejeli. Pripravili so nam pogostitev, ob prvem mraku pa smo zakurili kres in imeli krajši kulturni program.

Drugi dan smo se že ob devetih odpeljali v Črnomelj, kjer smo imeli proslavo ob 30-letnici SNOS-a. Slavnostni govor je pripravil tovariš Tone Fajfar. Povedal nam je, da se je pred 30 leti v tej dvorani sestalo veliko vplivnih mož. Sklenili so, da bodo priključili Slovensko Primorje k Sloveniji in ustanovili komisijo za ugotavljanje zločinov okupatorja in domačih izdajalcev.

Pevski zbor iz Črnomlja nam je zapel nekaj pesmi. Po programu smo odšli na hrib Vinomer. Zakurili smo kres. Peli in recitirali smo partizanske pesmi. Ura pa je neizprosno tekla in morali smo se vrniti domov.

Bela krajina je lepa dežela. Na prisojnih straneh se razprostirajo vinogradi. V Beli krajini je bilo prvo osvobojeno ozemlje na Slovenskem. Tone Beliškar jo imenuje dežela slatih src.

Robert Rozman, 6.b razred

da bomo poslušali koncert, ki se bo delil na tri dele. V prvem delu bo nastopala zagrebška filharmonija, dirigent bo Kresimir Šipuš, solist pa Branko Sepčić, ki bo igral na klavirju. V drugem delu pa bo nastopil ansambel narodnih pesmi in plesov Hrvatske LADO. V tretjem delu pa bosta kot solista Josipa Lisac in Arsen Dedić prepevala svoje pesmi. Spremljal ju bo plesni orkester RTV Zagreb z dirigentom Miljenkom Prohaskom.

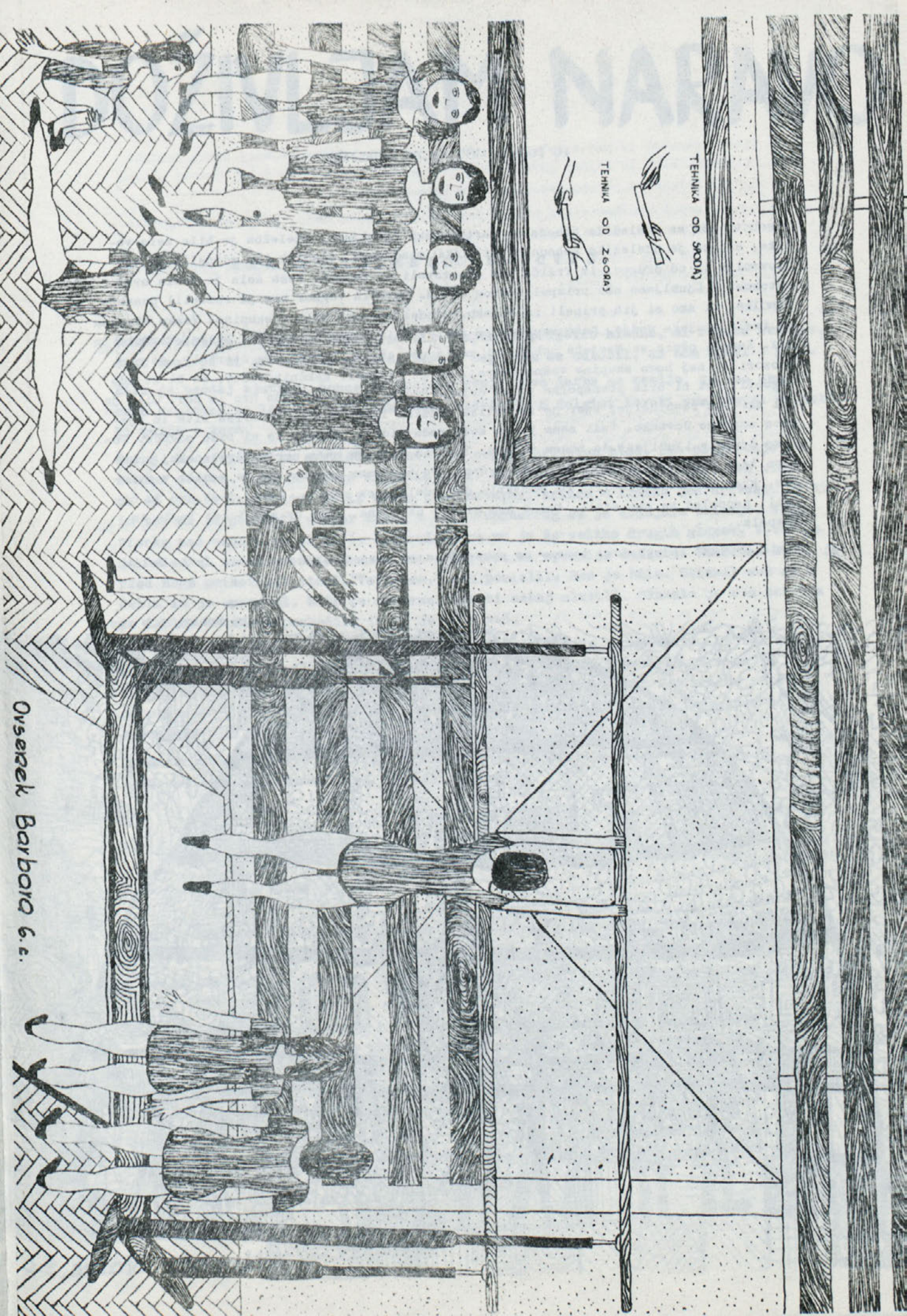
Po prvih dveh delih smo imeli na hodnikih te stavbe malico. Po malici pa smo se mi z našo tovarišico odpeljali s tramvajem v živalski vrt. Po ogledu smo se vrnili pred stavbo Vatroslava Lisinskega k našemu avtobusu. Ko smo se prešeli, smo ugotovili, da se ni nihče zgubil, zato smo se srečno odpeljali v Tržič.

To potovanje v Zagreb na koncert mi bo in še marsikomu drugemu, ostalo do konca dni v spominu.

Slavka Trstenjak, 6.a raz.

Jolanda Meglič, 3.c

TEHNIKA OD SPODA

TEHNIKA OD ZGORAJ

PO POTEH PARTIZANSKE LJUBLJANE

V soboto sem se udeležila pohoda po partizanski Ljubljani. Udeležba je bila zelo velika, saj se je udeležilo pohoda okoli 50000 mladincev, mladink ter odraslih iz vse Slovenije in od drugod. Iz Tržiča smo odpotovali ob sedmih. Naša šola je imela svoj avtobus. V Ljubljano smo prispeli okrog osmih. Tovariš Vagner nam je razdelil posebne številke, ki smo si jih pripeli na obleko. Razdeljeni smo bili v skupine. Vsaka skupina je imela svojega vodjo. Našo skupino so sestavljali Davorin, Primož, Dušan, Marjeta in jaz. Zaradi ošpic se Marjeta pohoda ni mogla udeležiti. Preden smo štartali, so nas opozorili, naj bodo skupine vedno skupaj, da ne bi imeli kakšnih težav, če bi se kdo izgubil. Pot ni bila prenaporna in ne dolga. Hodili smo približno uro in pol. Cilj je bil na Trgu revolucije, kjer je že velika množica ljudi čakala tovariša Tita in njegovo soprogo Jovanko. Tudi sama bi ga zelo rada videla, vendar to ni bilo mogoče. Toliko ljudi v Ljubljani še nisem videla. Tovariš Tito je nato spregovoril nekaj o pomenu tega praznika, oziroma o spominu nanj. Po končanem govoru smo se vrnili v avtobus, kjer pa smo ugotovili, da manjkata dva udeleženca pohoda. Nekaj časa smo ju čakali, neposled pa smo odšli. Domov sem prišla utrujena, tako da sem takoj legla in zaspala.

Takih srečanj in pohodov, čeprav so naporni, a so prijetni in zanimivi, si še želim.

Alenka Kuhar, 6.b raz.

DOŽIVLJAM NARAVO

TAM V ZELENEM BUKOVJU

Tržič obdajajo veliki in lepi gozdovi. V njih je prijetno hladno, ni ropota strojev, čist zrak pa ti kar očisti pljuča. Zaradi tega sem se odločil, da bom odšel v gozd.

Bilo je zgodaj zjutraj. Sonce je poslalo svoje prve žarke na zemljo. Ko sem skozi okno zagledal to lepoto, se nisem mogel zadržati. Z dolgimi koraki sem stopal po poti, ki pelje v gozd.

Takoj, ko stopiš v to svetišče narave, te objame prijeten hlad. Pot prepletajo korenine dreves. Toda ne maram shojenih poti. Na njih so sledovi človeka, teh sledi pa se živali izogibajo. Zavil sem s poti navzgor, križem - kražem med drevesi. Le tu in tam mi je posvetil sončni žarek v oči. Vsenakrog me je obdajalo zelenje. Nekje visoko nad mano je zapel ptič. Pridružil se mu je še veliko drugih glasov. Veter pa je šelestal skozi krošnje dreves kot orkester, ki spremlja soliste. Nenadoma se mi je pred noge prikotatil storž. "Veverica," sem pomislil. Res je bila. Stisnil sem se k deblu in jo opazoval. Bila je nemirna, kot bi nekaj slutila. Skakala je sem ter tja po deblu. Potem je poskočila in ni je bilo več.

Moj korak se je ustavil ob mravljah. Neutrudno so hitele po opravkih. Ob tem sem se tudi jaz spomnil svojih dolžnosti. Čakajo me še nakupi v trgovinah, ura pa je že deset. Spustil sem se v dir, se spodtikal ob koreninah, vendar sem srečno prišel do steze in z nje na cesto, kjer me je čakala gneča ljudi, slab zrak in ropot strojev.

Gozd skrbno čuva svoje skrivnosti. Odkrije jih le tistemu, ki je vztrajen, ki zna opazovati in čuti, da tudi on pripada temu svetu.

Rozman Robert, 6.b raz.

Živim v Bistrici. To je majhen kraj, ki ga obdaja veliko gozda. Zato se v lepih pomladnih dneh odpravim na sprehod v gozd.

Nedelja je. Sonce z visokega neba pripeka na zemljo. Toplo je. Zato sem se odločila za sprehod v gozd.

Hodim po ozki stezi, ki vodi med orjaškimi bukvami. Čeprav je toplo, te tu v tem gozdu hladi veter. Gledam v krošnje dreves in vidim, koliko življenja je. Ptički letajo z veje na vejo in iščejo hrano. Sliši se veliko cvrčanja in petja. Potem veverica hiti v svoj dom z lešnikom v tačkah. In tudi muhe, komarji in druge žuželke se veselo lovijo v hladu vetra.

Sonce se vije med listi in išče dno, da bi ogrelo zemljo. Zapihal je veter. Veje so se nagnile globoko k zemlji. Opal! Padla sem po tleh. Spodtaknila sem se ob veliko, debelo korenino, ki je gledala iz zemlje.

In tisti trenutek je padlo nekaj z drevesa. Bilo je podobno majhni, rjavi kepici. Pobrala sem. Bilo je majhno gnezdo. Majhno gnezdo, v katerem je čepel droban ptiček z odprtim ključkom. Dolgo časa sem ga ogledovala.

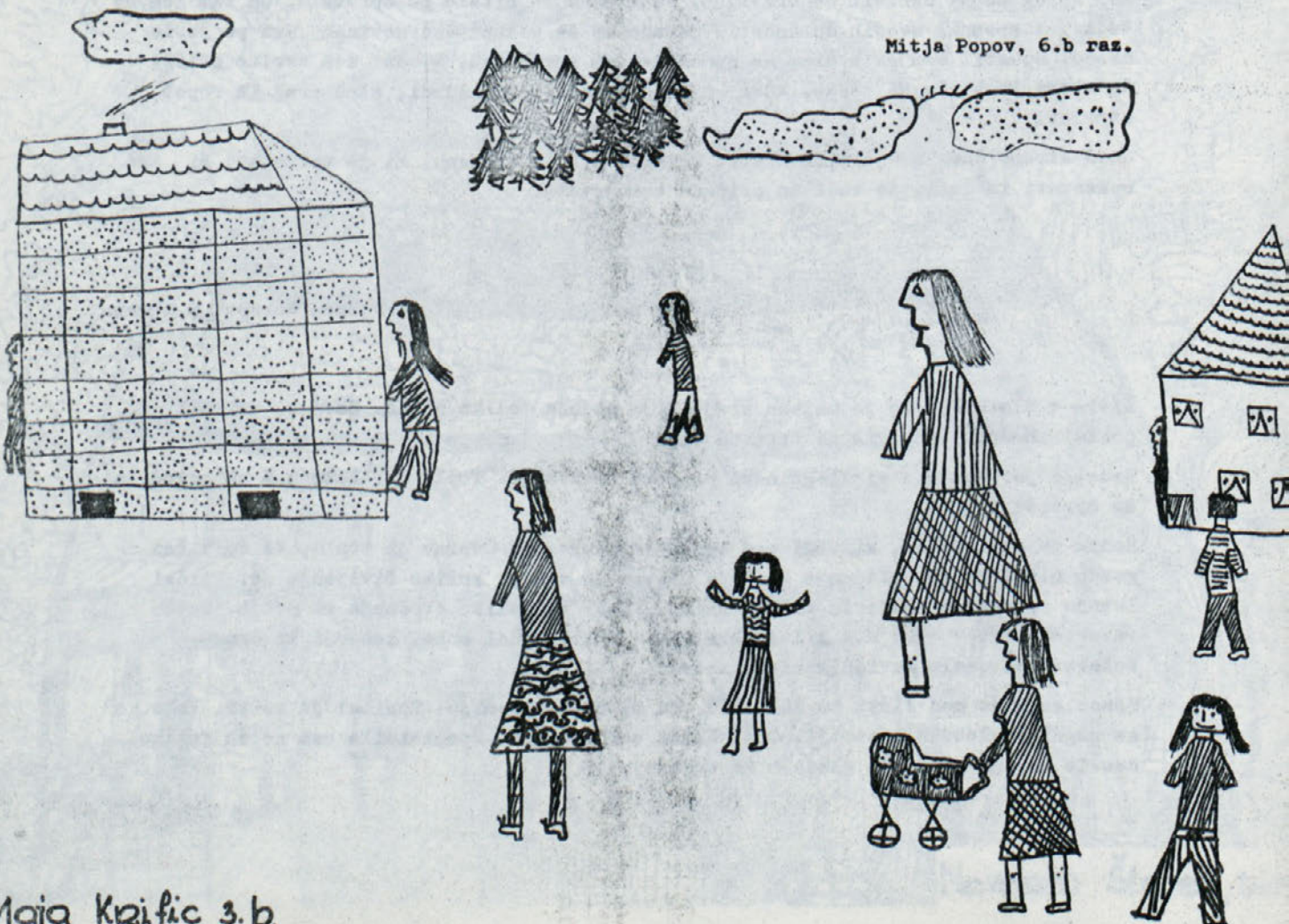
Ko sem se odpravila domov, sem ptička postavila na gosto vejo, ki jo je obsijavalo sonce. Mislila sem, da bo ptičku pri sreči bolj toplo.

Hodila sem po ozki stezi, ki je vodila skozi gozd, poln bukev, in sem premišljevala, kako je moral ptiček trpeti.

Maja Dornik, 6.b razred

Nekega dne sem se odpravil v bukov gozd. Hodil sem nekaj časa po stezi, potem pa sem zavil v gozd. Pod mojimi nogami je pokalo suho dračje in vejice. Ustavil sem se in sedel na deblo neke buke. Prislunil sem gozdu, ki je bil ves svetel od sončnih žarkov. Na tisoče žarkov se je lesketalo v čudovitih barvah, ti žarki so bili nežni in topli, lomili so se v debela in veje košatih bukev. Na nekem drevesu sem opazil žolno, ki je s svojim močnim kljunom trkala v deblo, da bi si poiskala kaj za v kljun. Dolgo časa sem jo opazoval, ko me je premotilo neko šumenje. Zagledal sem majhna zajčka. Stal je na dračju in močno dihal, mislil sem, da ga preganja kaka žival. Toda ni bilo tako, ta žival se je malo poigravala. Vstal sem, da bi se mu približal, toda to dračje je bilo suho in me je izdalo. Zajec je zaslišal šum. Pogledal je na vse strani in zbežal. V tem gozdu sem videl in slišal živali, ki so me navdušile. Pomislil sem na divje zveri in lovce, ki hočejo te živali iztrebiti in uničiti.

Mitja Popov, 6.b raz.

Maja Krzifc 3.b.

P O M L A D

Letos je bila zima zelo mila. Sonce je že zelo zgodaj posijalo na zemljo.

Bil je lep sončen dan. Odpravila sem se na sprehod. Sončni žarki so se igrali v mojih lasih. V meni se je zbudila prava pomlad. V naravi se je prebujala pomlad, pomlad sre-
di zime. Zdelo se mi je, da me nekdo kliče. Gledala sem, kdo je ta mačopridnež in bil je teloh. Smehljaj se je v svoji beli oblekici in mi govoril: "Ali mi ne verjameš, da stojim pred teboj? Kar dobro me poglej, pa boš videle, kako rastem, cvetem!" Počepni-
la sem. Teloh je nadaljeval: "Moja oblekica je prva, ki je zagledala svet. Moje oči so še zavite v njej. Poglej, cvetem!" Pogledala sem ga pozneje in beli cvet se je od-
piral, dokler ni bilo v njegovi sredini videti vse lepe, rumene prašnike in med njimi je bil pestič, ki je kot poglavar ukazal, kam naj se obrne kateri izmed njegovih vo-
jakov. "Pa si res lep, ti prvi teloh!" sem vzkliknila.

Nisem se mogla zadržati. Odtrgala sem ga. Doma sem prvega znanilca pomladi poklonila mamici, ki ji je obraz pokrnil smehljaj.

Ladi Erjavšek, 6.a raz.

Z A C V E T E L I S O

T E L O H I

"Joj, prišla je pomlad!" smo veselo zavpili in stekli na travnik. Trava je že lepo zelenela in tudi nekaj cvetja se je že prikazalo iz zemlje. Največ je bilo teloha. Drevesa so začela dobivati svojo obleko in zeleni gozd je kar žarel v soncu.

Bil sem slabe volje, zato sem se namenil v gozd. Počasi in zamišljeno sem stopal po gozdni poti. Kar naenkrat sem pred seboj zagledal droben teloh. Hotel sem ga od-
trgati, vendar sem ga pustil. Zakaj bi mu vzel življenje, ko je še tako mlad. Odšel sem naprej. Na drevesu pred menoj je veselo žvrgolela ptica. Tudi pri njej sem se malo ustavil in jo poslušal. Njena pesem me je povzdignila v svet sanj. Zamišljeno sem strmел vanjo. Iz teh sanj me je nenadoma prebudil pasji lajež. Odšel sem proti glasovom. Čez nekaj časa sem pred seboj zagledal majhno hišico, iz katere se je veselo kadilo.

Bilo je že pozno, zato sem odšel domov. Vesel sem zdaj stopal proti domu in spet je bil en dan za menoj.

Primož Grum, 6.a razred

Marec je. Zima se poslavlja. Pomlad prihaja v deželo, s seboj prinaša življenje in svežino. Na obronkih so pokukali iz vlažne zemlje prvi telohi, ki se bohotijo kot nekakšni znanilci novega življenja.

Petek je. V ozračju je čutiti nekaj prazničnega, napolnjenega s pridihom pomladi.

Po ulici tekajo ljudje in hitijo neznano kam. Tako skrivnostni so. Kot da bi nekaj skrivali. Pogled mi drsi po sobi, ustavi se na koledarju. "Kaj? To je nemogoče! Le kako sem lahko tako pozabljiva?" rečem. Stečem iz hiše. Hitim na obronek gozda. Med podrastjem zagledam šopke teloha. Rosa počiva na belih svežih cvetovih, ki se blešči-jo v opoldanskem soncu. Opazujem nekaj časa te drobne, bele glavice, ki dvigajo svoje telo proti soncu. Oklevam. Mar naj potrgam te bele cvetove. Razmišljam. Kot poraženec odidem nazaj proti domu. V kuhinjo sem stopila prav v trenutku, ko je mati, ki se je vrnila iz tovarne, vzela v roke omelo. Kot v sanjah sem stopila proti njej. Vzamem ji omelo iz rok. V roki pa ji ostane en sem cvet teloha. Najina pogleda se srečata. "Mami, veš, da ti ni treba pospravljati! Bom jaz!" Oči so se ji zalesketale. Utrujena je sedla na kavč.

Gnala me je neka sila. Vedela sem, da sem storila nekaj dobrega. Čeprav nisem poklo- nila mami dragocenega darila, je bila vesela in ponosna name. Spomnila sem se na teloh na obronku gozda, na mater in vedela sem, da je življenje tudi lepo.

Milena Farnazarič, 6.b

Čeprav še ni pomlad k nam, je pomladno sence že toplo ogrelo zemljo. Zaradi lepega dne sem se odpravil na sprehod, na bližnji grič.

Stopil sem naprej, okoli male cerkvice, ki je sama ždela na griču. Opazoval sem oko- lico. Bila je sredi prebujanja. Trava je zelenela in drevje je bratelo. Ob robu goz- da je cvetela leska, ob njej pa se je veselo poganjal v zrak mlad borovec. "Res, se- da je pomlad že skoraj tu!" sem pomislil. Ves travnik je začel novo življenje. Pa tudi v gozdu ni bilo drugače. Ob mogočnih smrekah se je v mahu pokazala glavica kake cve- tice, še zavite v popek.

Ko sem stopal naprej, sem v travi zagledal zaplato snega. Stopil sem bliže. Opazil sem, da iz snega moli drobna cvetlica. Odstranil sem sneg in zagledal teloh. Sam je kraljeval tu in s svojimi belimi, razprtimi listi je dajal videz mogočnosti.

Že sem ga hotel odtrgati, a sem se premislil. "Naj kraljuje tu in pričeka pomlad v zemlji, ne pa v katerikoli vazi, kjer bi poginil."

Pustil sem ga in odšel. Premišljeval sem o njem. Kmalu ne bo več sam. Zrasli bodo še novi, novi in novi telohi. Veliko jih bo in skupaj bodo pričakali pomlad.

Boštjan Kuljič, 6.a

Bila je nedelja. Lep, sončni dan me je vabil na sprehod v naravo. Ker sem imel čas, sem se za ta sprehod tudi odločil.

Zavijem preko Ročevnice. S počasnimi, umirjenimi koraki se bližam gozdu, ki je že ves ozelenel. Tam, kjer se prikaže velika skala, in spomnim se dogodka, ko sem pod njo zagledal jazbeca. Stopam po gozdni poti naprej. Obrnem se proti nebu in zagledam majhne, žive lističe, ki v lahkem vetru šume na vrhu bukev. Na najnižji veji drevesa pa sedi taščica, katere glas se mi zdi čudovit. Še naprej nadaljujem pot. In glej, pred mano se prikaže krmilnica, ob njej pa majhna srna. Preplašil sem jo in hitro je odskakala med grmovjem ter ubežala mojemu pogledu. Sončni žarki še naprej sijajo in v tej svetlobi se prikaže pred mano jasa, obdana s samimi zelenimi bukvami. Zag- ledam se v eno izmed njih, ki je bila zelo velika. Stopim k njej in na njeni veji

opazim veverico. Ni me še opazila. S svojim repkom maha sem ter tja, v gobčku pa drži majhen lešnik. Rsk, in še ga je strla. Kaj kmalu je bil v drugem gobčku še drugi, kajti v svoji luknji je morala imeti pravo zalogo lešnikov. Teda me opazi. Hitro odskaklja više in više, doklej je ne vidim več.

Sonce počasi zahaja. Počasi se odpravim proti domu in grede razmišljam o svojem sprehodu. Ni mi ga žal. Nasprotno, prav vesel sem, da sem odkril še nekaj, dotlej meni še nepoznatih koticov narave.

Mitja Pernuš, 6.a razred

NAŠLA SEM SRNICO

Nekega popoldneva sva se s prijateljico domenili, da bi šli v gozd. Bil je lep, sončen dan, toda po tleh je ležal sneg.

Pot je bodila ob potoku navzgor. Povsod je vladala tišina, le potok je šumel in iz grma se je včasih oglasil kak ptič. Sneg se je topil in od vej so kapljale kaplje. Hodili sva dalje in sonce se je nagibalo, da bi zatonilo za gore.

Prišli sva do neke jase in sredi nje je stala krmilnica za srne. Napolnjena je bila s senom. Kar naenkrat sva zagledali ob robu jase neko žival. Pristopili sva bliže in ugotovili, da je to mlada srnica. Ni se mogla postaviti na noge, ker je bilo preveč snega. Njeno mater je mogoče kak lovec kje ustrelil in je sedaj sama. Vzdignila sem jo v naročje in jo postavila v sneg pri krmilnici. Gotovo je bila še premajhna, ker ni jedla sena. Mimo je prišel lovec in se ustavil pri nama. Povedali sva mu, kaj se je zgodilo in rekel je, da jo lahko odneseva domov. Bili sva zelo veseli. Domenili sva se, da jo bom jaz odnesla in da bo pri meni. Lovec je še naročil, naj jo hranim z mlekom, spomladi pa naj jo odnesem v gozd. Odšli sva po poti navzdol in jaz sem nesla srnico. Ko sem prišla domov, so bili vsi veseli.

Mojca Polajnar, 6.c razred

ZGODBA O VRABČKU

Sedim pri balkonskih vratih in strmim v ptičjo hišico. Že prifrči vesel, droben vrabček. Ko me je zagledal, je nenehno zrl vame. Počasi in previdno sem se mu približala in ga vzdignila v roke. Nesla sem ga v kuhinjo in ga zaprla v kletko. Nekaj dni se ni niti ganil z lestvice, ki je bila v kletki. Zazdelo se mi je, da mu je dolgčas po prijateljih in domu. Redno sem mu menjavala hrano in se pogovarjala z njim. Vprašala sem ga, kje ima svoj dom. Odgovoril mi je: "Moj dom je v gnezdju na strehi!" Vprašal me je: "Ali bi bilo tebi kaj dolgčas po domačih, če bi kam odšla za dalj časa?" Čudno sem ga pogledala in dejala: "Da!" "No vidiš," je rekel, "tako je tudi meni dolgčas po domačih, zato me spusti na svobodo." Obljubila sem mu, da ga spustim čez en teden.

Ta teden je hitro minil zame, za lepega, rjavkastega vrabčka pa ne, zato, ker je nestrpno pričakoval dan, ko bo zopet svoboden. Ta teden mi je tudi neprestano prepeval in čivkal.

Konec tedna sem se zopet pogovorila z njim. Rekla sem mu, da je danes dan, ko bo zopet svoboden. Odprla sem kletko in ga nesla na balkon. Tam je vzletel, jaz pa sem mu v pozdrav še pomahala in se žalostno zamislila v življenje vrabčka pri meni v kletki.

Mislila sem si: "Lepo je bilo, ko je bil pri meni v kletki, vendar njemu je bolje, če je svoboden, da lahko leta sem ter tja."

Slavka Trstenjak, 6.a raz.

Z A Č E T K I M O J E G A J A H A N J A

Sem velika ljubiteljica živali. V moji sobi so na stenah razobešene slike o konjih in psih. Moj namen pa je, da opišem dogodek, ki se je zgodil na štajerskem. Doma, v Prlekiji, imajo lepo, rjavo kobilu. Ime ji je Gidra.

Jaz sem že začela jahati, ko mi je bilo šele šest let. Seveda ni šlo brez solz, ko me je stric dvignil na konja. Sedaj sem že velika in v sedlu grem rada. Nekega dne sem postala zelo pogumna ter sem kobilu neprestano lazila po hrbtu in počenjala na njej razne vragolije. Kobilu seveda ni bilo povšeči. Teta mi jo je nato vpregla in s kobilu sva odšli po travo. Ko sva se vrnili, sem jo izpregla. Zajahala sem jo. Prišli sva do hleva. Ob vratih je bila velika deska. Kobila je po nerodnosti zadela obnjo in z deske so padle krtače za konje, komati in uzde. Kobila se je zelo prestrašila, zarezetala je, se postavila na zadnje noge in zbežljala. Toda tokrat mi je bila sreča naklonjena. Na dvorišču je stala teta in kobilu prijela za uzdo. Na srečo sem se obdržala na konju, kajti če bi padla, ne bi odnesla cele kože.

Po tem doživljanju s konjem se dolgo nisem mogla umiriti. Kljub temu sem trdno prepričana v to, da moja ljubezen do živali ne bo nikoli splahnela.

Valerija Štabuc, 6.b razred

K O D O B R A V E S E M R A Č E

Sedim pred hišo. Zrem v pokrajino in premišljujem. Pogled objema pokrajino, ki kot na dlani leži pred menoj.

Urini kazalci se počasi premikajo proti šest uri. Sonce je že zatonilo. Nad obzorjem se je razpela rdeča zarja. Svetel pajčolan daje pokrajini pridih lepote, mladosti. Veter pihlja čez loge. S seboj prinaša vonj po dežju. Neslišna drsi čez pokrajino in ji poje uspavanko. Po kotanjah legajo večerne sence. Noč polaga svoje temne prste med hiše. V daljavi se prižigajo luči. Svetilka pred vrati meče blede svetlobo name in vse predmete, ki se mi zdijo kot duhovi. Veter pa neutrudno drsi čez pokrajino in zdi se mi, kot da vleče zvezde v svetel ples.

Pred mojimi očmi se pokrajina spreminja. Vstanem, napolnjena z nečim čudnim, neznanim. Zaklenem vrata.

Zopet se prepustim toku modernega življenja.

Darja Papler, 8.b razred

MOJA NAJBOLJŠA PRIJATELJICA

Vsak človek ima lahko več prijateljev. Med mnogimi pa je le eden pravi. To je tisti, ki ti pomaga v stiski.

Moja prijateljica je Liljanca. Večkrat me ohišče. S kolesom se ob nedeljah odpeljeva v Zvirče. Med potjo se pogovarjava o vsem, kar naju zanima. Ko sva se neke nedelje peljali po cesti, sem padla. Liljana mi je dala moker robec, da sem zaustavila kri.

Mislím, da nima slabih lastnosti. Z njo se igram igre, ki se jih učimo v šoli. Pomagam ji tudi pri učenju. Nikoli se ne skregava in ceniva najino prijateljstvo.

Z Liljano sva sklenili, da bova vedno prijateljici.

Metka Petrič, 4.c razred

DVOJNO SREČANJE S KAČO

Bilo je poletje. S Sandi sva se igrali na travniku, ki mu pravimo za Krvinom. Za nama sta prišla moj in Sandin očka. Šla sta gledat, kje bi bil dober prostor za piknik. Oba sta imela palice. Zelo sva se začudili, ko je moj očka začel vpiti, naj hitro pobereva vse igrače in tečeva domov. S Sandi sva brž pograbili odejo in vse, kar sva imeli na nji. Ko sem očka vprašala, kaj je, mi je pokazal palico, na kateri je visela dolga kača. Rekel mi je, da je modras. Bil je kakih pet metrov od naju. Če ne bi prišla očka, bi naju gotovo kača pičila.

Podobno se je zgodilo lani. S sestrico sva šli k Sandi. Kar naenkrat pa sem zagledala gada. Ravno takrat, ko mu je hotela stopiti na rep, sem ji zavpila, da je kača. Hitro sva tekli domov. Doma pa je bil le bratranec. Povedali sva mu, da je na poti kača. Rado je hitro pobral nekaj velikih kamnov in skupaj smo odhiteli h gadu. Bil je še na istem mestu. Rado je hitro vrgel tiste kamne in ubil gada. S kamnom mu je odsekalo rep, ki je kar naprej sam migal.

Tako sem doživela dvojno srečanje s kačo.

Nuška Romih, 4.c razred

SREČANJE S SLEPCEM

Želel sem videti kačo, pa sem dolgo čakal, preden se mi je ta želja uresničila. Nekega jutra sva z Dušanom odšla v gozd. Ne spominjam se, kaj sva nameravala delati. Hodila sva po ozki kamniti stezi, pokriti z listjem in suhimi vejami. Slišala sva le ptičje petje in nič drugega. Jaz sem bil že malo utrujen, pa sem hotel sesti. Skoraj sem se že usedel, ko je Dušan zagledal kačo in zavpil: "Dušan, pazi, kača je!" Jaz sem odskočil in se zelo prestrašil. Dušan je pograbil kamen, jaz pa takoj za njim in začela sva metati kamenje v kačo. Čisto sva jo spacala, potem pa je Dušan rekel: "Saj to je slepec." Pobrala sva ga na palico in ga nesla domov. Pred blokom sva ga vsem razkazovala in pripovedovala o tem dogodku.

Dušan Gosar, 4.c razred

V ZGOJILA SEM CVET

Bil je suh in pust pomladni dan, ko sem bila sama doma in nisem vedela, kaj naj počnem. Nenadoma pa se je porodila v meni misel, kako bi bilo, če bi poskusila sama vzgojiti cvet. Z delom sem pričela nekoliko pozno, a sem vseeno upala, da mi bo uspelo. Pobrskala sem po starih škatlah s semeni in res sem našla čebulico hijacinte. V shrambi sem zapazila še star lonček in z njim sem odšla na vrt. Najprej sem položila vanj sveže prsti, potem plast hlevskega gnoja in zopet plast prsti, ki je segala do vrha lončka. Nazadnje sem posadila vanjo drobno čebulico. Dnevi so počasi minevali in kmalu je prišel tisti dan, ko so izpod zemlje boječe prikukali sveže zeleni listi. Tisto se iz dneva v dan večali, dokler se ni nazadnje izvilo izza zelene odeje podolgovato steblo, okrašeno s številnimi popki. Cvet se je razvijal, dokler nisi videl modro cvetočega storžka. Najprej sem cvetico pokazala mami, ki se je ravnokar vrnila iz službe. Tudi ona je bila vzradoščena, toda moje veselje je presegalo vse meje.

Irena Aljančič, 5.a razred

V R T N I C A

Rad imam rože, ki dišijo. Najraje pa imam vrtnico, to je roža, ki raste na vrtu v obliki majhnega drevesca. Ko sva bila s mamico na trgu, mi je kupila sadiko vrtnice. Težko sem pričakoval dne, ko bom lahko položil sadiko v zemljo. Prišlo je lepo jesensko jutro. Z očetom sva odšla na vrt. Vzel sem lopato in naredil majhno jamo. Vanjo sem položil sadiko in jo prekril s prstjo. Tako je prezimila. Bila je še nizka, zato sem jo prekril s smrekovimi vejami. Spet sem nestrpno pričakoval pomlad. Ko je prišla, sem šel k sosedu in ga prosil, če mi cepi divjaka. Privolil je in skupaj z očetom smo odšli na vrt. Sosed je divjaka cepil. Sadiko sem lepo zalival in zrasla mi je lepa rdeča vrtnica.

Bil sem zelo vesel, ker mi je uspelo, kar sem si že dolgo želel.

Janez Kogoj, 5.b razred

LIST IZ DNEVNICA

J U T R O

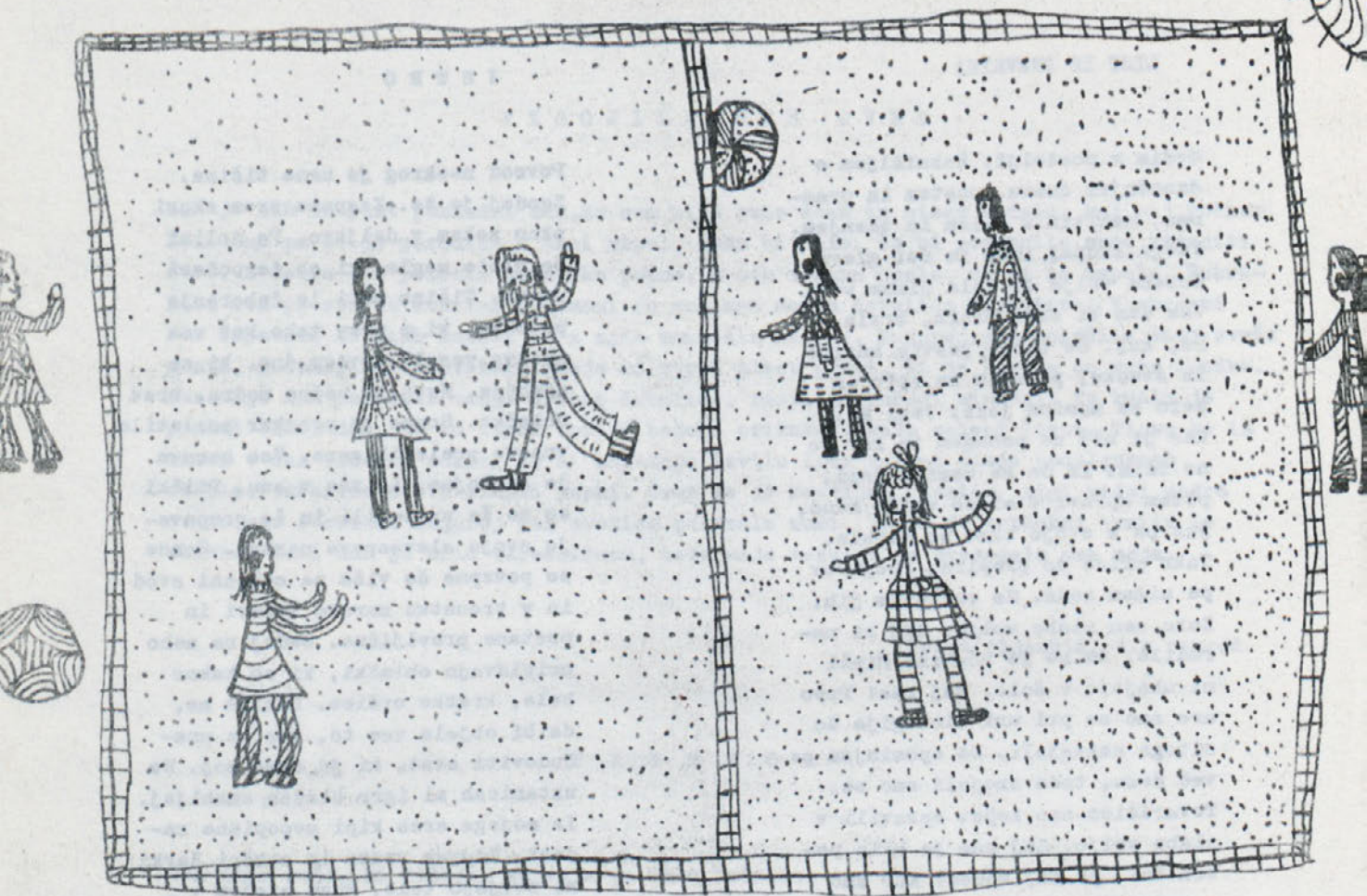
Sedim v postelji. Razmišljam o današnjem dnevu, pustem in prazen, nabitim z delom in učenjem. Vsega skupaj imam še čez glavo. Nobene volje do dela nimam več. Ves dan bi samo brala, brala. Pa, kaj. Če berem, pustim knjige in zvezke, pozabim na šolo in zato se mamica jezi. Jezi se, ker ji nič ne pomagam in ker se ne učim. In če se mamica jezi, potem spravi v slabo voljo mene, jaz pa s svojo trmo še ostale. Tako pride do prepira. Preprirov pa nimam rada. Še sovražim jih. Zato sem slabe volje. Kaj bi naredila, da se je znebim? Misli mi uhajajo v šolo. Saj res! Prvo uro smo se pri uri biologije do sitega nasmejali. Ne spominjam se več čemu, toda smejali smo se. Tovaršico smo zopet spravili v slabo voljo. Saj nam je bilo potem žal, pa kaj moreš? Kar smo naredili, smo naredili.

Saj res! Skoraj sem pozabila. Igrale smo rokometno tekmo z 8.a razredom. Najprej smo mislile, kako bomo izgubile, pa je bilo čisto drugače. Zmagale smo! Hural! Sedaj upamo, da bomo tudi osmi b razred premagale, toda to so zaenkrat še sanje. Pri kosilu sem bila slabe volje. Že zopet smo jedli fižolovo juho, ki je ne maram. Vsi so rekli, da je dobra, jaz pa je nisem hotela jesti. Ne maram je, pa pika. In je tudi nikdar ne bom marala. Po kosilu sem zopet morala v trgovino. Jezila sem se na sestro, ker sem morala jaz namesto nje. Počasi bo treba zaspati. Ura je že... Kaj, že deset? Mar toliko časa pišem? Verjetno. Naj bo za danes konec, kajti jutri je treba ob šestih vstati in iti v šolo.

Majda Radon, 7.a razred

Povsod naokrog je nema tišina. Zgoda je še. Zaspana zrem skozi okno nekam v daljavo. Po dolini se vleče megla, ki se še počasi umika. Tišino moti le žuborenje potočka, ki se prav tako kot vsa narava veseli novega dne, ki se prebuja. Nebo je nežno modro, brez oblačka. Sonce je pravkar pozlatilo vrhove prelepih gora. Vsa narava je spokojna, še vsa v snu. Ptički so se že prebudili in že prepevajo svoje slavonspeve naravi. Sonce se povzpne še više na nebesni svod in v trenutku narava zažari in postane pravljica. Sedaj na nebo priplavajo oblački, ki so kakor bele, kratke ovčice. Zamika me, da bi objela vse to, ves ta prečudoviti svet, ki je samo moj. Na ustanicah mi igra blažen smehljaj. Iz mojega srca kipi nepopisna radost. Odprem vrata in sončni žarki mi ovijejo telo. Bosa stečem v prelepo pravljico in hladna rosa mi boža noge. Trava se lesketa, kakor da je posuta s tisočermi biseri. Rahel vetrič jo pozibava. Z nogami se komaj dotikam tal, kakor da sem čudežna vila iz sanjskega kraljestva. O, da bi se ti prelepi trenutki nikoli ne končali! Žal pa se morajo, kajti nismo ustvarjeni za sanjarjenje. Stečem nazaj v sobo, se oblečem in vesela stopim v korak z novim dnevom.

Anki Šarabon, 7.a raz

NA ŠPORTNEM DNEVU

Danes smo imeli športni dan. Že nekaj dni prej nam je tovarišica povedala, da bomo šli na Bistriško planino. Vsi smo se veselili tega dne.

Zjutraj smo se zbrali pred šolo. S seboj smo imeli tudi malico. Ko je prišla tovarišica, smo se postavili v vrsto. Razdelila nam je vrečke, da bi vanje pobirali smeti. Potem smo se odpravili na pot. V začetku je bila zelo strma, kmalu pa je bila že bolj šla. Vsem nam je bilo celo pot zelo vroče. Kljub vročini in naši utrujenosti smo bili vztrajni. Hoteli smo priti na naš cilj.

Ko je minilo približno dve uri hoda, smo prispeli na vrh. Vsi smo najprej pomalicali. Potem so dečki igrali nogomet, deklice pa smo se gugale na starem drevesu. Na planini smo bili približno eno uro. Potem smo v neki kotanji šaigali smeti in se namenili domov. Zelo so nas bolele noge, toda vseeno smo bili veseli. Med potjo smo prepevali pesmi, da smo si krajšali čas.

Današnji športni dan mi je bil všeč, čeprav sem domov prišla zelo utrujena.

Beti Smolej, 4.c razred

B I L O M E J E S T R A H

Ema, dve, tri, štiri, pet

Sedim na stolu in štejem minute. To so dragocene in zadnje minute, preden bom sedla na tisti grozni stol. Toda do konca še nisem pomislila, že se odpirajo vrata in med njimi se kot strela z jasnega pojavi zobozdravnik. "Markič!" pokliče. Premišljam, kako naj slesem pod stol in postanem nevidna. Nič ne pomaga, nisem nevidna in zobozdravnik me je očitno opazil, kako nerada stopim naprej. Nada, nerada, vstopiti moram. Sedem na stol in se primem tako močno, kot da bom pravkar zletela v vesolja. Potna sem, kot da bi prišla iz bazena. Mrzlično premišljujem, kaj naj storim. Zobozdravnik se mi približa s kleščami. Usta se mi sama odpro, po ordinaciji se razlega grozen: "Auul!" in nato dolg trenutek tišine. Vse je končano. Srečna slesem s stola, pograbim kartonček in odidem iz ordinacije. Sedaj mi nihče ne more nič storiti. Stranu je konec.

Darja Markič, 7.a raz.

S E L I T E V

Vstopila sem v sobo. Vame je butnil val zraka, ki je dišal po sveže prepleskanih stenah. Razgledala sem se. Majhna, pusta soba, v katero so znosili posteljo in omaro. Vesela sem, da so mi dali to omaro z mnogimi predalčki. Vanjo bom lahko spravila vse svoje papirčke, listke, slike in sličice, za katere prej ni bilo prostora. Kar stojim na pragu in se ne premaknem. Sem v čevljih in mogoče se bojim, da bi umazala temno zelen tapisom. Še vedno držim v roki veliko kartonsko škatlo s knjigami. Ne vem, kam naj jo odložim. Končno se odločim kar za tla. Skozi okno, na katerem še ni zaves, začnem primerjati okolico s tisto, ki sem jo videla v nekdanji sobi. Ugotovim nekaj podrobnosti, nekaj enakih reči, pa tudi nekaj različic. Začnem razmišljati. Zavedam se, da tu nikogar ne poznam, in da se bom morala privaditi okolici. Kako lepo je bilo prej! Poznala sem vse ljudi daleč naokoli, vsako ped zemlje na dvorišču, tu pa ne vem niti dobro, kje je glavni vhod v hišo. Po premisleku pa se začnem zabavati. Da bi prežejala tesnobo v srcu, si pričenem naštevati drobne reči, ki so mi tu všeč. Še celo na to pozabim, da mi tu ne bo treba nikogar pozdravljati, ker nikogar ne poznam. Čas pa teče in rečem si: kar na delo, če delaš, pozabiš na vse stvari. Spravila sem se na delo. Na police sem zložila svoje najljubše knjige, ki so jih napisali Jules Verne, Sinkiewicz, Jack London, Božena Nemcova. Knjige za čtivo pa sem porinila v temnejši kot. Treba je bilo iti po nove škatle, zlagala sem perilo v omaro in popoldne je minilo. Iz žepa potegnem darila za spomin, sicer res malo čudna, vendar jih sedaj za vse na svetu ne bi vrgla stran. To so en svinčnik, ki sem ga dobila od Danice, na njem so vrezane njene začetnice, na vrstico nanizani kamenčki od Hevenke, obroček iz plastične mase od Marjetke, pa še radirka, saponka, gumbi. Vse te stvari lepo zložim na police in jih od časa do časa pogledam. Tudi jaz sem pustila nekaj spominčkov prijateljicam. To so bili izvezani monogrami, s katerimi sem imela zadnje tedna veliko dela.

Zvečer se mi soba zazdri že malo lepša. Vanjo sem prinesla rože, slike in kipce iz gline. Potolažila sem se že in sedaj le mislim na to, kako se bom vključila v novo življenje. Odločila sem se že, da bom trdna in ne bom več veliko mislila na prejšnje stanovanje.

Alenka Dolinar, 7.a raz.

P O M L A D

Kaj je pomlad? Triletni otrok bi gotovo odgovoril, da je to čas, ko rožice cveto. To je res, vendar ne povsem. Pomlad je tudi letni čas, ki človeka osrečuje in ko še bolj občuti presenečenja, krivice, ali sovraštvo. To je pomlad, jettudi sonce in dež.

Sedim ob oknu in opazujem ljudi, ki hodijo mimo. Sončno je. Mamice se sprehajajo s svojimi otročki in so vse vesele. Kadar je sonce, je vas veselo. Gledam, in zagledam v daljavi pisano preprogo. "Kaj je to?" se vprašujem. To so cvetice, ki na daljavo izgledajo kot pisana preproga. Mimo okna prileti ptiček. Zrem za njim in ugledam škarijast repek. Lastovke! Kakšno presenečenje! Vrnile so se v svoja gnezda, kjer bodo imele mladiče. Sonce počasi zahaja. Lepo modro nebo se počasi spreminja v rdečkasto. To je od žarkov.

Drugič spet sedem k oknu ob deževnem vremenu. Ljudje hodijo mimo s pisanimi dežniki, s kislim obrazom. Vsak hiti in si želi čimprej domov. Tudi šolarji hitijo domov, da si ne zmočijo hlač in čevljev.

Takšna je pač pomlad. Po eni strani lepa, po drugi muhasta, taka, kakršen je človek. Tudi človek je dober, lahko pa tudi slab.

Alica Bubaš, 7.a raz.

P T I Č K A

Bilo je lepo poletje. Kopali smo se v Jadranskem morju. Ko smo nesli sušit školjke na obrežje, smo v grmovju opazili ranjenega galeba.

Pokazali smo ga tovarišici. Vzela ga je v roko in ga odnesla v paviljon. Vsi smo ji sledili. Tovarišica je ugotovila, da ima galeb zlomljeno perut. Galeb je bil velik in lepe sive barve. Opazovali smo tovarišico, ko mu je povijala perut. Ko si je galeb opomogel, je hodil po izbi. Nekaj dni smo ga obdržali. Bili smo zelo srečni. Nosili smo ga se seboj na obalo. Galeb je hitro okreval. Nekega jutra ga ni bilo več v sobi. Odletel je. Bili smo žalostni. Galeb je še večkrat priletel k nam.

Anka Bečan, 5.b raz.

NAŠE PESMI

Ponatis iz NEVEN-a, lista novinarsko-literarne sekcije osnovne šole "HUSO HODŽIĆ"
TEŠANJ

PJESME PROLJEĆU

Došlo nam je proljeće
ljubičica cvjeta,
pa se miris širi,
kao u sred ljeta.
Ptice nam pjevaju
nije više zima,
jer sad i za sve njih
dosta hrane ima.

Osmo Saračević,
IV-1, Raduša

Proljeće je došlo
u naš rodni kraj
vratile se laste
u naš zavičaj.
Cvijeće miris pruža
šara čilim svoj
a ptičice lete
u zavičaj moj.

Mujo Kotorić,
III-3

NESREČEN DAN

Ko pridem in šole domov,
utrujena sedem na stol.
Naloga vsiljivo ponuja se že,
češ: le hitro napravi jo že!

Kazalec-naturi kar hitro beži,
naloga že v zvezku napisana ni.
Odlaham, odlaham, zaspana sem že,
ta naloga nadležna na živce mi gre.

Ko pridem iz šole domov,
se žalostna usedem na stol.
Ko mamica v skrbi sprašuje za me,
da cvek sem dobila, od mene izve.

Alenka Kuhar, 6.b razred

POMLAD

Sonce posije izza gore,
rožice zlate pa se zbude,
ptički že čakajo pomlad zeleno,
saj imajo v letu vsakem le eno.

Zopet prebuja se trata zelena,
izpod snega pokuka cvetlica rumena,
zvonček že vstaja in vpije na glas,
čas je, da vstanete, prišel je čas.

NAŠ MUCEK

Naš mucek je bil,
na peči sedel,
nas doli pogledal
in presti začel.

Je mucka gospa
tam mimo prišla,
se mu posmejala,
naprej odcapljala.

Damjana Šarabon, 5.a

J E S E N S K A

Ko poletje se poslavlja,
šola naša nas pozdravlja,
ptičke že na jug lete,
že jesen v deželo gre.

Barve nosi ta v levici,
čopič suše že v desnici,
listno drevje barva nam,
sadja je še poln hram.

Da se zemlja bo odpočila,
vse jesen bo uredila.
Ko jo zima bo pregnala,
zemlja bo sladko zaspala.

Mojca Hrovat, 5.a

B A L O N Č E K

1.
Bil je balonček
rumen kakor sonček.

2.
Poletel je pod oblake
kakor velike arake.

3.
Imel je tudi oči,
prav takšne kot luči.

4.
Pa še usta,
velika kakor dva hrusta.

5.
In še dolg nos,
kakor kljun kos.

6.
Povrhu pa še lička
rdeča kot Marička.

7.
Bil je to balonček -
rumen kakor sonček.

Mojca Murnik, 6.a

P U J S E K

Mati pujska godrnja,
ker njen sin tako cmoka,
a njen sin si le želi,
šimprej se nasititi.

Mati komaj čaka že,
da se sinko njen naje,
ko pa sinko se naje,
v hiši spet veselo je.

Damjana Šarabon, 5.a

SONCE JE ZAŠLO

Sonce šlo je za goro,
mrak pokrilo je že nebo.
Zvezdice se svetijo
mamice se sklanjajo,
da otroci mali
bi se umivali.

Nuška Romih, 4.c

BARBARA IN ZAJČEK

Kakšna dolga uhlja nosiš,
mного daljša kakor jaz,
zajček, so te vlekli zanje,
ko si šel k sosedu v vas?

Čisto, čisto mehke nasek,
kaj si tudi ti lagal,
ko so te vprašali,
kdo je v vrtu jagode obral?

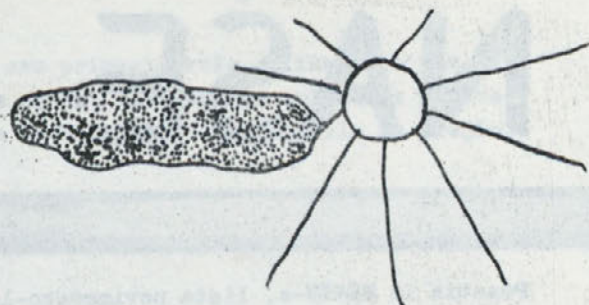
No, nikar se v kot ne stiskaj,
naj te pred menoj ni sram,
tudi mene so za uhlja,
nosek moj je kakor tvoj.

Ovsenek Barbara, 6.c

S O V A

Sredi vasi lipa stoji;
noč za nočjo se
iz dupla glasi:
"Hu, hu, hu."
Sova vreščava,
siva, vsa stara
v duplu čepi -
otroke plaši.

Marjeta Valjavec, 6.b

N A Š R A Z R E D

V razredu našem smo divjaki,
saj kar naprej nagažamo,
so pa tudi korenjaki,
ki sami sebe grajajo.

Mnogim res ni mar za grajo,
kar naprej drve,
ko tovariše zaznajo,
hitro odneso pete.

Kadar ura je kemije,
vsak debelo gleda v strop,
iz neznanja enke zbiže
in prav tiho sede v klpp.

Nekateri se učijo,
brihtne so glave,
ti petice pridobijo
in se kar naprej smeje.

Razred naš je res zabaven,
saj v njem najdeš čisto vse,
včasih pa zgodi se tudi,
da prav vse narobe gre.
Elvira Jahič, 7.a

A V T O

Kaj na cesti, trobi, piska?
Iz ovinka zdaj privriska
novo to vozilo, ki na ročni je pogon.

Avto leze, trobi,
dokler mu voznik, naš Robi
ne ukaže: "Zdaj pa mir!"

Avto brž pohleven je,
saj pokaže Robi mu bonbon.
Avto je bonbone?
Ne, a naš avto da!
Toda, kaj vam nisem rekel, ko je avto stekel?
Saj ime mu je Tomaž.

Boštjan Kuljič, 6.a

TETA MICA

To je naša teta Mica,
pametna gospodarica,
stara je in dobro ve,
kakšno jelo dobro de.

Putke tri je nahranila,
skrbno z živom jih gojila,
treh reči se veselila:
prvič putka jajca leže,
drugič ljubi kuretnino,
tretjič pa mehko se spi,
na kokošji pernici.

Rafka Kolman, 5.c

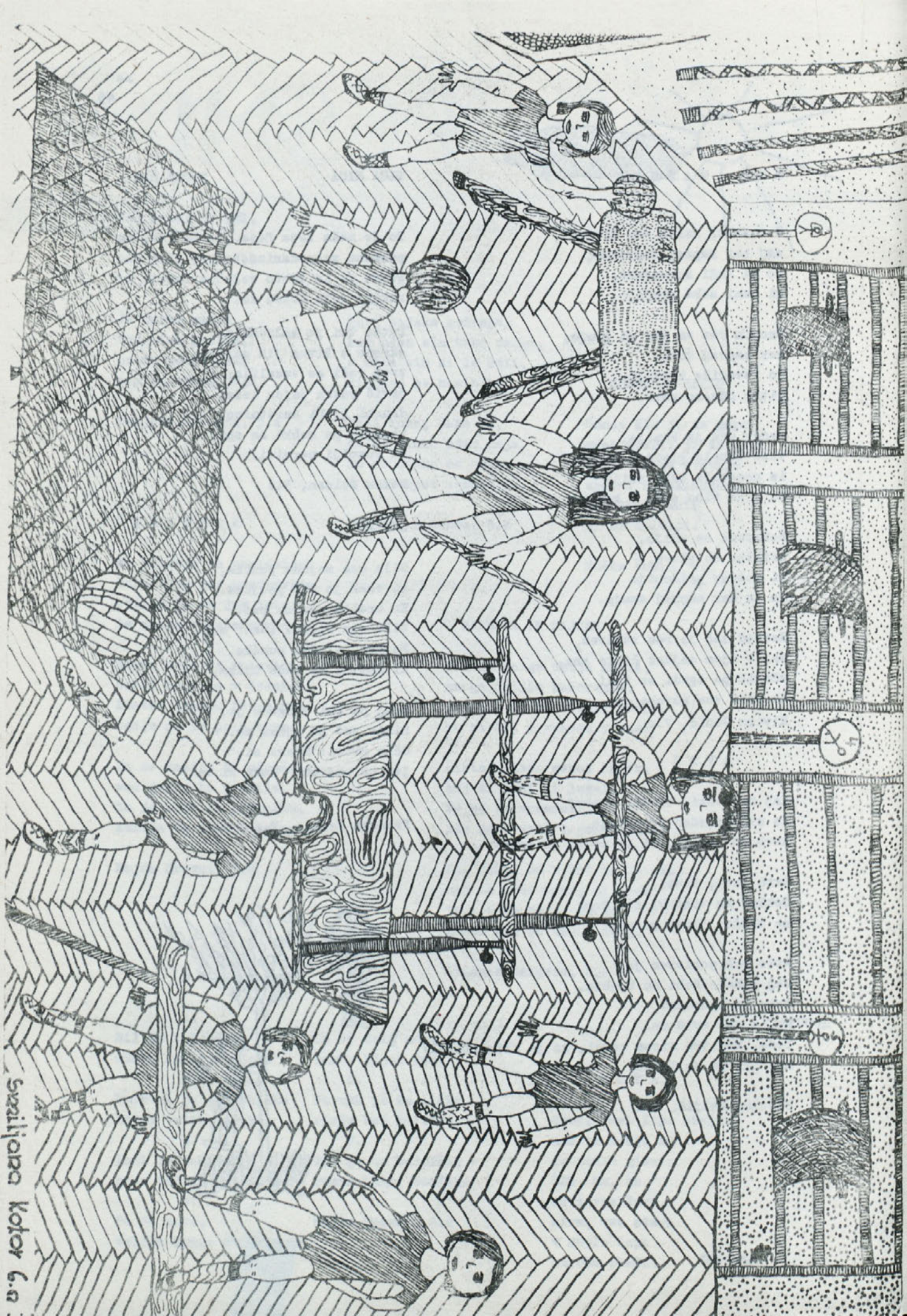
J A Z

Bila sem majhna punčka,
ki vsak jo rad poujška.
Ko zrasla sem za ped,
bila sem sladka kakor med.
Majhna, sladka punčka,
ki nadvse se rada ujčka.

Zdaj pa žal drugače je,
nihče več ne ujčka me.
Očka pravi: "Stara si,"
jaz pa pravim: "Star si ti."

Francka Jerala, 7.a

PRVI KORAKI

Mojca Ručigajna

Metulj

Metulj je travniška žival. Leta sem ter tja po travniku. Zelo radi priletijo na cvetlico. Rada jih opazujem. Včasih jih tudi lovim. Zelo težko jih je uloviti.

Koj papagaj

Pri nas doma imamo papagaja.

Je zeleno rumene barve.

Ime mu je Jaki. Star je dve leti.

Zjutraj, ko vstanem, me lepo
pozdravi. Ko ga izpustim iz
kletke, začne letati po kuhinji.

Zelo rad mi prileti na glavo
in se igra z mojimi lasmi.

Imam ga zelo rad.

Išče mi po roki in me
kljuva. Bojim se, da mi ne bi

ušel skozi okno, zato okno

zmeraj zapiram. Ušim ga

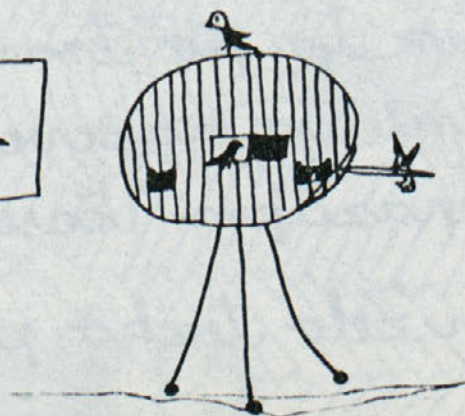
govoriti, toda ne gre mu še

dobro. Zmeraj, ko grem v šolo,

mi da poljubček.

Dušan Kuljič 1.a

Marjetica in metulj

Metulj leti po zelenem travniku.

Tudi se na belo marjetico.

Marjetica se razbija. Metulj
odleti na drugi svet. Na drugem
svetu ne raste dolgo.

Tudi se na belo marjetico.

Marjetica ga je rada sprejela,
ker je bele barve.

BLAŽIČ
VESNA

KAKO SEM
SREČALA KAČO

hoditi po tisti
poti.

Nekoga dne sva šli
v hiško k prijatel-
jici Gaudi. Na poti
sva zagledali kačo.
Hiška je na ves
glas zavpila: kača!
Potem sva zbežali
domov. Jaz še
dolgo nisem upala

TATJANA
ROMIH

Padel sem s hoesom

I roždonem fantom sva si zamislila hoesarke dirke.
Zvečer sva dirhali. Nekajkrat sva se peljala skrog
dvornice. Kato sem ga prehitel in peljal sem huj iz luč.
Ko sem prišel iz luči, mi je spodrsnilo in sem padel.
Londor fant se je tako utrovil, da se je valjalo v mešale.

Praprotnih Tomaž

2. razred
Horv

Igral sem nogomet

Ko je bila konec pouka, smo šli
jaz, Mirko in Tomaž igrati nogomet.

Ko smo igrali, je bil prvi golman.
Mirko. Jaz in Tomaž pa sva streljala.

Enkrat sem amagal jaz, enkrat pa
Tomaž. Hmalo je bila ura eno.

Potem pa sem šel k Mirku. Tudi
tam smo igrali nogomet. Potem pa
sem bil v golu jaz. Mirko in Tomaž
sta streljala. Takoj sem enega spustil.

Tomaž pa sem ga branil. Mirko je
amagal. Potem pa je bila ura dve. Zupan
Jaz sem šel domov.

Janko Podan
Horv uničena kola.

Pădă am a helian

I. adunarea fântânii era și simțită helianca din
 tânăra era deșteptă. Helianca era și gâfâta din
 dinamică. Lăsa am și gâfâta în gâfâta am lăsa am lăsa.
 Nu am gâfâta în lăsa, nu și gâfâta în am gâfâta.
 Lăsa am lăsa și lăsa am lăsa, da și gâfâta în am lăsa.

Proprietate Comitat

2. noaptea
 Noaptea

Ipote am noaptea

Nu și lăsa dintr-o parte, am și
 jax, lăsa în Comitat ipote am noaptea.
 Nu am și lăsa, și lăsa și lăsa
 lăsa și lăsa și lăsa și lăsa
 lăsa am noaptea și lăsa și lăsa
 Comitat. Lăsa și lăsa am noaptea.
 Lăsa și lăsa și lăsa și lăsa. Lăsa
 am am și lăsa noaptea. Lăsa și
 am lăsa și lăsa și lăsa și lăsa
 și lăsa. Lăsa am noaptea și lăsa.
 Comitat și lăsa și lăsa și lăsa și lăsa
 am noaptea. Lăsa și lăsa am noaptea.
 Lăsa am noaptea și lăsa.

Kupen
 lăsa Comitat
 lăsa lăsa